Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

32

JOI, 7 AUGUST
1969, ANUL III

98

ÎN CONSTELAȚIA SIDERURGIEI GĂLĂȚENE
Foto: SORIN DAN

ÎN ACEST NUMĂR:

- De la comuniști învățăm cutezanța
- Fluxul marilor creații
- Șoimii Carpaților
- La mulți ani celui de-al 20 000 000-lea cutezător!

801

CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN

Marea Sală a Palatului Republicii, din Capitală,și la unison cu ea întreaga țară, cunoaște în aceste zile atmosfera sărbătorească și laborioasă a unui eveniment memorabil: al X-lea Congres al Partidului Comunist Român. Întîmpinat de întregul nostru popor cu noi izbînzi în edificarea socialismului, cu sentimentul deplinei și unanimei aprobări a politicii interne și internaționale a partidului, actualul Congres încunună o perioadă deosebit de rodnică din lupta comuniștilor închinată ridicării României pe noi culmi de progres și civilizație, deschizînd totodată largi magistrale ale viitorului.

Asemenea unor cronici ale anilor pe care îi trăim, asemeni unor emoționante acte de naștere ale izbînzilor cărora le vom fi martori în viitor, Tezele și Directivele ce sînt supuse dezbaterii și aprobării în supremul for al partidului, documente asupra cărora și-au spus cuvîntul milioane de oameni ai muncii, întregul popor, sintetizează minunat — în acest august aniversar, împodobit cu lumina bogată a celor 25 de ani ce au trecut de la Eliberare — luminoase capitole din istoria patriei contemporane.

Acum, cînd cei mai buni fii ai patriei, comuniștii, măsoară aurul faptelor și stabilesc dimensiunile viitorului, caratele și trăinicia noilor trepte spre comunism, gîndurile noastre, ale tuturora, se îndreaptă cu adîncă dragoste și nemărginit respect către părintele iubit al tinerei generații, către cel care ne-a creat o țară frumoasă și demnă între țările lumii, vatră a copilăriei fericite și a aspirațiilor noastre cutezătoare, către partidul comunist, către cel mai iubit fiu al partidului și al poporului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Mîndri de faptele poporului nostru, mîndri de drumul spre comunism pe care patria și-l făurește sub conducerea neabătută,cu contribuția nemijlocită a comuniștilor, ne îndreptăm gîndurile către Congresul al X-lea al partidului nostru cu tot ce avem mai bun și mai cutezător în suflet, cu intensa bucurie de a fi noi înșine, peste ani și ani, înfăptuitorii luminoasei vîrste de aur a comunismului pe plaiurile României.

Făgăduim astăzi Congresului al X-lea, tovarășului Nicolae Ceaușescu însuși, că noi, cei mai tineri fii ai patriei, nu vom precupeți nimic pentru a ne dovedi demni purtători ai cravatei roșii — părticică din steagul de luptă al partidului — demni continuatori ai biruințelor părintești.

Cutezătorii

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu conducători ai partidului și statului nostru, felicitînd familia celui de-al 20 000 000-lea cetățean al României socialiste.

„LA MULȚI ANI" CELUI DE-AL 20 000 000 -LEA CUTEZĂTOR AL ROMÂNIEI!

Calculatorul electronic al Direcției Centrale de Statistică, acea «mașină inteligentă» care înregistrează zilnic nașterea a peste o mie de cetățeni pe teritoriul României, a consemnat — și, poate, cine știe?, s-a emoționat consemnînd — venirea pe lume a celui de al 20 000 000-lea membru al colectivității noastre. Micuțul — îi spun așa, deși avînd la naștere o greutate de aproape 4 kilograme, mai propriu ar fi... dolofanul! — a primit numele de Daniel Marius și este fiul soților Stănciulescu, mama profesoară și tatăl maistru constructor, locuitori ai comunei Surdulești de pe plaiurile argeșene.

Dar, fără îndoială, înainte de toate, el este cel mai tînăr erou de reportaj din cîți am întîlnit, numele său devenind cunoscut la o vîrstă cînd nici cei mai precoce «copii-minune» n-au izbutit să iasă din anonimat... Și aceasta pentru că nașterea sa a depășit ceea ce în mod curent se numește eveniment familial, fericirea intimă a doi părinți, prefăcîndu-se într-un prilej unanim de bucurie: România numără din ziua de 20 iunie, cînd s-a născut Daniel Marius, peste 20 de milioane de cetățeni, — eveniment nu numai sărbătoresc, ci atestînd un ritm de creștere a populației care ne situează printre primele țări europene. Firește, o asemenea evolutie demografică este consecința previzibilă a condițiilor de trai materiale și spirituale de care se bucură România contemporană, rodul unei generoase ocrotiri favorizînd nașterea și creșterea copiilor în societatea noastră.

Vor trece anii și Marius Daniel va privi fotografiile, sutele de fotografii, care, în aceste zile, i-au purtat zîmbetul senin prin întreaga țară. Se va vedea în marea sală a Palatului Republicii, unde părinții săi l-au prezentat conducătorilor de partid și de stat și unde, luîndu-l în brațe și sărutîndu-l, tovarășul Nicolae Ceaușescu i-a urat fericirea de a trăi în comunism.

Pînă atunci însă să luăm cu noi zîmbetul lui Daniel Marius, așa cum luăm zîmbetul fiecărui copil, al celor de azi și al celor care am fost noi înșine, fluturîndu-l și arătîndu-l viitorului, emoționați și mîndri că acest viitor ne apare atît de limpede, materializat în cuvîntul care a însoțit urarea adresată de tovarășul Nicolae Ceaușescu celui de al 20 000 000-lea cetățean al României — cuvîntul **comunism.**

Octav PANCU-IAȘI

Gînd pionieresc către CONGRES

de **NICULAE STOIAN**

Senini ca dalba rază în geana dimineții,
Gingași ca prima floare-n lumina primăverii,
Te salutăm noi — raza și floarea dulce a vieții,
Chezașii României de mîine — pionierii.

O vară-a sărbătorii culesului există,
Și un Congres ce-anunță recolte viitoare,
Copilăria noastră, recoltă comunistă
Mai mîndră-n strălucirea Congresului înfloare.

Mereu vom ține minte aceste zile-trepte,
Congresul ce ne este spre culmi mai 'nalte ghidul,
Spunînd «prezent» chemării conducerii-nțelepte
A celui ce-l alese poporul și partidul.

Partidu-n care-i vie istoria întreagă
Cu lupte după care «se odihnesc» strămoșii,
C-un brav trecut ce astăzi de viitor se leagă
Prin vîrsta prea frumoasă-a cravatei noastre roșii.

Prinos aducem luptei de jertfe și strădanii,
Întotdeauna, nouă îndemnuri și povețe
Și leagăn fericirii de a ne naște-n anii
Cînd tinerețea țării e fără bătrînețe.

Sub steagul PARTIDULUI

de RADU CÂRNECI

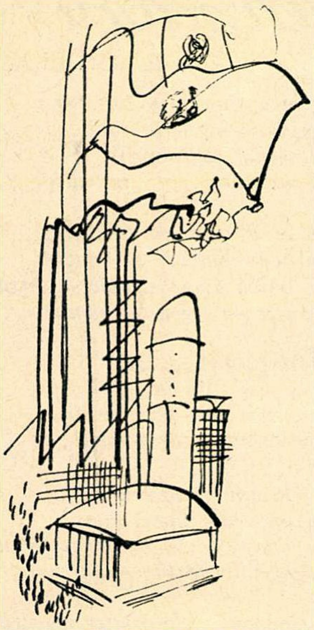

Stea luminoasă peste gîndul meu
și peste cîntul meu stea luminoasă,
frumos îmi cresc cetățile mereu
sub aură de vreme maiestuoasă!

De peste tot adun un vuiet larg,
din vechile păduri pînă-n cîmpie,
de dor înalt, catarg lîngă catarg,
mari imnuri se rotesc în bărbăție.

Pămîntul meu răsuflă-adînc și bun,
iar cerul demn coboară lîngă tîmple —
în sînge simt tărie de străbuni
și zarea verii sufletul îmi umple.

Prin ochi îmi trece-un timp imaculat,
o limpede și mîndră înălțare
și simt că sînt eu, vajnicul bărbat
la țărm de vis, pe pontic țărm de mare.

Și toate cîte sînt în mine cresc —
Neostenită și bogată zestre,
E-n mine-un timp de faimă, românesc,
și-n sînge-mi bat aripile-i măiestre!

Pe cărările patriei. Instantaneu din expedițiile «Cutezătorii»

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA:

CARTEA FĂRĂ SFÎRȘIT

de VICTOR VÂNTU

Păstrez în bibliotecă o carte asupra căreia revenim adeseori. Nu e o carte de literatură. Se intitulează: «Intreținerea la cald a cuptoarelor Martin de mare capacitate». Și totuși, cîtă viață, cît omenesc clocotește printre rînduri. Fiindcă ea este în fond o pasionantă carte despre cutezanță, despre comuniști, despre eforturi de ani de zile, despre bătălii cîștigate și despre altele în pregătire. Autorul acestei cărți este oțelarul Ștefan Tripșa (dacă nu mă înșel, cel mai tînăr dintre bărbați, care poartă înaltul titlu de Erou al Muncii Socialiste), căruia i se încredințase, înainte de a fi împlinit vîrsta de 25 de ani, marea răspundere de a veghea la bunul mers al celor mai mari cuptoare de oțel ale țării. Sosise în Hunedoara cu vreo zece ani în urmă. Venea din Bărăbanț, una dintre comunele alcătuind vestitul ciorchine de așezări din ale căror podgorii pleacă în lume vinul de Alba. Printre alte sute de tineri, s-a înscris elev la școala profesională. Întîia practică a făcut-o la un «cuptoraș» de 5 tone, pe care, la terminarea școlii, l-a preluat ca prim-topitor. Inteligența și hărnicia l-au recomandat să fie trimis în străinătate la specializare. La reîntoarcere a fost chemat să lucreze în noua oțelărie aflată în plină construcție. Era comunist și înțelegea prețul încrederii cu care fusese investit. Știa că nu va fi ușor. Dar n-ar fi bănuit cîte încercări îi stăteau în față, cîte zile și nopți de veghe și zbucium îl așteptau, cît de încordată va fi lupta...

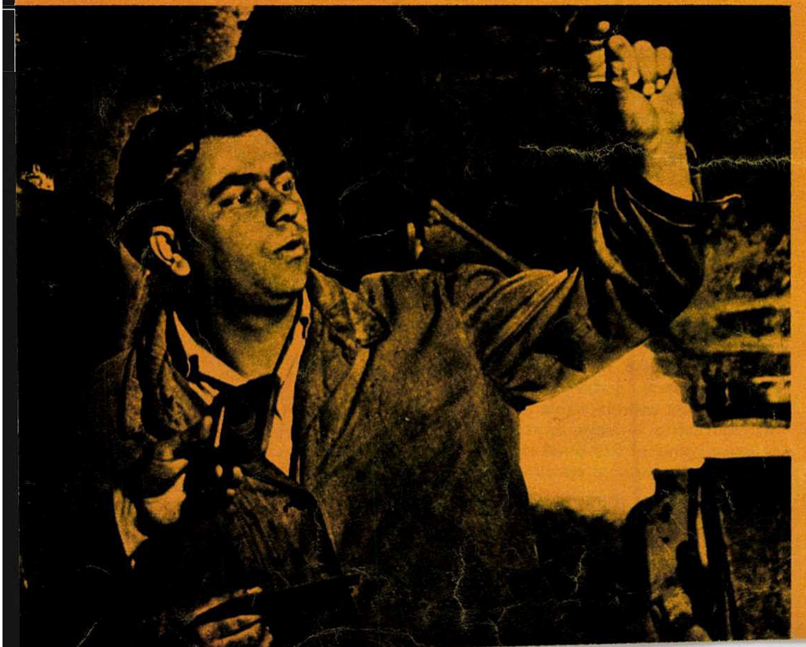

Imaginați-vă acum cuptorul de 400 de tone. La fiecare cîteva ceasuri, o dată cu fiecare șarjă, din pîntecele lui își face apariția un tren cu 40 de vagoane de oțel (o garnitură de vagoane cu mult mai lungă decît cele ce se îndreaptă, în plin sezon, spre litoral). Scurtarea timpului de elaborare a unor astfel de șarje-gigant se materializează, de-a lungul săptămînilor și lunilor, în multe milioane de lei. Cu toată pasiunea și priceperea sa, Tripșa, alături de tovarășii lui, s-a angajat în bătălia cu timpul: a reduce cu un minut, cu o oră, cu maximum cît se putea, timpul de staționare al cuptoarelor, scurtînd timpul reparațiilor «la cald». Căutări, metode, inovații — prezentate de tînărul maistru comunist la cabinetul tehnic al combinatului siderurgic.

Unii însă, în goană după rezultate ușoare, ce și-au zis?... Dacă Tripșa scurtează reparațiile, noi n-am putea pur și simplu să renunțăm cu totul la reparații? Tripșa și alți oțelari s-au luptat cu o astfel de judecată strîmbă, arătînd primejdia unor grele și scumpe defecțiuni. Li s-a spus că sînt «prăpăstioși», «fricoși». Adevărata cutezanță nu este însă aventură oarbă, ci spirit de prevedere și, mai ales, acea înaltă răspundere a comuniștilor față de bunul mers al producției. Din nefericire, se adeveri curînd că «prăpăstioșii» aveau dreptate. Perforările la cuptoarele suprasolicitate au pus în primejdie însăși viața acestor prețioase agregate. Ca la căpătîiul unui bolnav, fură aduși «medici» dintre cei mai renumiți. Diagnosticul era limpede: caz de operație! Asta înseamnă intrarea cuptoarelor bolnave într-un lung tratament, ceea ce în termeni tehnici se traduce prin «reparație capitală». Urmau săptămîni de staționare, mii de tone pierdute.

Tripșa însă, studiind adînc boala, găsi o soluție îndrăzneață. Soluția de a nu opri cuptoarele din mers, ci de a face reparațiile la cald. După unii era imposibil. Așa ceva nu se mai făcuse, era simplă fantezie! Tripșa însă avea prieteni buni. Oameni de nădejde. Comuniști ca și el. Au înțeles că pentru a izbîndi e nevoie nu numai de curaj, ci și de perseverență, de o veghe minut cu minut asupra «pulsului» și «tensiunii» marilor agregate. Tripșa și-a adus un pat pliant pe platforma oțelăriei. N-a plecat acasă timp de patru zile și patru nopți. Cîteodată, de oboseală, de fierbințeala cuptorului, simțea că i se lipesc pleoapele și-i crapă capul. Cînd se trezea, pe pînza aspră a patului improvizat, se trîntea, sleit de efort, cîte un alt oțelar ce veghease pînă atunci la anevoioasele operațiuni de însănătoșire a cuptorului. Și, după cîteva zeci de ore, minunea în care nu mulți credeau, s-a înfăptuit: succes pe toată linia!

Așa s-a născut acea carte despre cutezanță. Din acele zile și acele nopți. Din prietenia și răspunderea împărtășită între oamenii care i-au învățat și pe alții ce înseamnă cutezanța comuniștilor.

Pe Ștefan Tripșa îl revăd cîteodată, cînd vine în Capitală, în calitate de deputat de Hunedoara, la sesiunile Marii Adunări Naționale. Îl întreb de carte. Îmi spune că oțelarii îi adaugă mereu capitole noi. Capitole închinate partidului, țării, progresului. Capitole incandescente, care nu se vor sfîrși niciodată.

ACASĂ LA VIDA GEZA

Nu cu mult timp în urmă am fost prin Maramureș. Am mers la Baia Mare, la Satu Mare, la Carei, la Sighet, la Vișeu și într-o comună, Moisei. La Carei și la Moisei mergeam pe urmele locurilor unde s-au dat ultimele bătălii pentru alungarea hitleriștilor de pe pămîntul românesc în cel de-al doilea război mondial. Prin aceste locuri l-am cunoscut pe artistul poporului, comunistul Vida Geza, marele nostru sculptor în lemn. L-am cunoscut întîi prin cele două monumente ridicate de el pe locurile acestea. Vida Geza colindă cătunele maramureșene și ascultă cu inima poveștile născute în această parte de legendă a României, dînd apoi lemnului chipul mîndrului maramureșean. Despre Vida Geza toată lumea știe că are o calitate care-l deosebește de mulți: n-ar accepta pentru nimic în lume să părăsească locurile unde s-a născut și de unde-și trage vigoarea creației și măiestriei sale.

Singulară în maniera de lucru a artistului, compoziția ansamblului «Monumentul eroilor patriei» de la Carei, descinde parcă direct din tradițiile maramureșene. Monumentul m-a determinat să deschid ușa artistului. Să-l văd, să-i aflu legăturile atît de adînci cu oamenii pe care-i cioplește, întru nemurire, în lemn sau piatră. Nu era acasă, așa că l-am așteptat admirîndu-i inegalabila colecție de cactuși. Cînd a venit, m-a surprins prin simplitatea cu care-ți zice «bună ziua»; prin felul deschis în care-ți privește ochii. Discuția s-a legat repede. Evident, la început despre monumentul de la Carei, închinat memoriei celor căzuți în lupta pentru curățirea pămîntului patriei de asupritorii fasciști.

— În 1964 monumentul era machetă. În toamna anului 1965, de ziua armatei, monumentul era gata.

— E diferit de «Minerul» din Baia Mare, e diferit de monumentul de la Moisei, e diferit de monumentul de aici, din apropierea locuinței dumneavoastră, din Baia Mare.

— Da. E lucrat într-un stil deosebit de acela în care se fac, de obicei, monumentele. În compoziție am folosit elemente ale arhitecturii populare din Maramureș. De pildă, poarta jertfelor e specifică locurilor noastre. Obeliscul este tot un element de inspirație populară — simbol al eternității. Basorelieful reprezintă momente din lupta partizanilor maramureșeni. Iar femeia care plantează floarea, simbolizînd începerea, pe ruine încă, a unei vieți noi, este poate, elementul cel mai emoționant al monumentului.

— Și monumentul de la Moisei?

— Cunoști povestea celor 29 de bărbați uciși la Moisei...

Armatele române despresurau, după eliberare, pămîntul patriei de cotropitori.

La 20 septembrie 1944, comuna Moisei a fost evacuată la Rozavlea — și în mai toate comunele de pe valea Izei. La nici o lună de la evacuare, comuna întreagă a fost incendiată de către hitleriști. O singură casă a rămas în picioare: cînd mergi spre Borșa ultima, cea cu numărul 851. În casa aceea, într-o cameră, 29 de bărbați, suspectați de legături cu partizanii, au fost mitraliați prin singura fereastră a casei. Lor, celor 29 de bărbați asasinați mișelește, le-am închinat monumentul de la Moisei (fotografia de jos). Acum însă mă gîndesc din ce în ce mai mult să-l torn în piatră.

...Cînd cunoști un om rămîi pregnant cu o imagine, cea care-l reprezintă. Cînd am plecat de la Vida Geza mă întrebam ce-mi plăcuse mai mult la el? Uriașa lui capacitate de-a fi pretutindeni, de-a trăi nemijlocit în mijlocul oamenilor despre care ne vorbește în sute de povești săpate-n lemn sau piatră? Bucuria sa fără margini, de-a colinda satele și cătunele maramureșene — seva existenței sale artistice robuste? Sau omul cu ochii de copil, contemporan al epocii sale?

E. SKIBINSKI

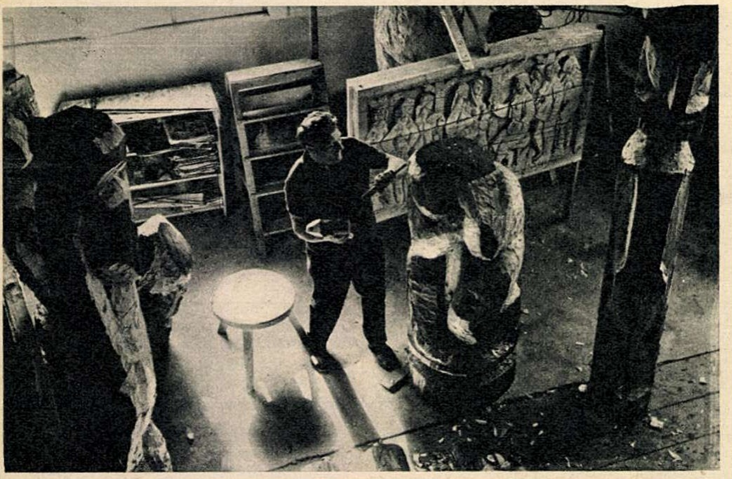

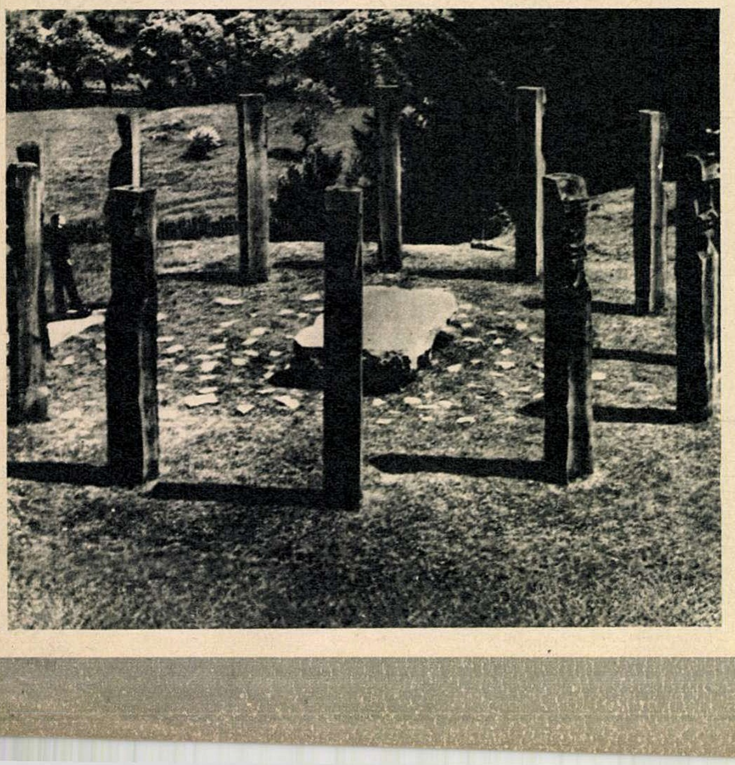

Zilele definitorii

de **ION BRAD**

Respiră țara prin toți porii
Aerul tînăr, aerul tare
Al zilelor definitorii,
Al munților topiți în mare;

Cu ochii ageri se scrutează,
Cu ochii limpezi se mîngîie,
Ca vorba să se schimbe-n rază,
Ca raza-n inimi să rămîie;

Mătasea firului ideii
Și-o țese cald în jurul feții,
Din stele și-a ales cerceii,
Din cremene tăria vieții;

Cu brațul de oțel împlîntă
Baraje clare între munți,
Ca noaptea să-ngenunche, frîntă,
Ca-ngenuncheată s-o înfrunți;

În marmura conștiinței noastre
Cioplește, liberă, statui
Cu chip de păsări mari, măiastre,
Înconjurate larg de pui;

Din crugul vremilor învață
Și punctul ferm și infinitul —
E țara-ntreaga noastră viață
Și stema frunții ei: PARTIDUL!

EROI AU FOST, EROI SÎNT ÎNCĂ

Sînt dascăl de aproape 25 de ani. Uneori uit aceasta și e foarte bine. Alteori, brusc, îmi amintesc, sînt silit să îmi amintesc și e mult mai... foarte bine. Acum, de pildă, cînd dintr-un plic albăstrui venit din Satu Mare un băietandru, care semnează Florin Ardeleanu, iar dedesubt așază două cuvinte — portret: «președintele detașamentului», îmi forțează cu o simplă propozițiune amintirea. «E un om cu mîini și inimă de aur» — scrie el despre muncitorul Mihai Tordas pe care l-a cunoscut într-o vizită la uzinele «Unio». Și, arătîndu-mi-l înconjurat de tinerii pe care îi instruia în fața jgheabului de metal incandescent, copilul adăugă: «Vă spun sincer, pînă în clasa a III-a socoteam că asemenea oameni există doar în cărțile de citire...» Și atunci, brusc, mi-am amintit. Omul «cu mîinile și inima de aur» mi-a fost elev. In 1944, la bariera dinspre Șoseaua Alexandriei, pe unde fasciștii încercau să se strecoare spre Dunăre din focul insurecției, forjorul de astăzi, pe atunci băiat de 9 ani, văzuse, din preajma unei colibe incendiate, gărzile muncitorești în acțiune. Văzuse focul și sîngele. Și, mult mai tîrziu, la o oră de istorie, băiatul spusese aceleași cîteva vorbe pe care dascălul le uitase și care, din plicul albăstrui, răsăreau acum aproape identice: «Am crezut că asemenea oameni sînt numai în cărți.»

Ei bine, e o imensă fericire a unui dascăl de a descoperi în cărți **oameni** și de a făuri oameni demni de a sta în paginile cărților. În arcul celor 25 de ani, profesorul de istorie găsea,adîncit acum în mit, oameni ce aparțin istoriei și legendei și pe care i-a avut în băncile din fața catedrei sale. Mihai Tordas, cel de acum 25 de ani, băiețașul care căra grenade gărzilor patriotice este descoperit în rîndurile din scrisoarea unui pionier cu aceste cuvinte care pun aurul celei mai înalte distincții pe munca oricărui dascăl: «Am crezut că oameni ca aceștia sînt doar în cărți.»

Scrisoarea nu e singulară, căci zilele acestea dăruite evocărilor, pun față în față, în cele mai deosebite împrejurări pe oamenii aceștia care au făurit și făuresc istoria cu copiii patriei. Și ei își scriu bucuria de a-i fi cunoscut laolaltă cu uimirea că «istoria nu e

numai în cărți», cu entuziasmul unor mari descoperiri, ca și cum ar da cu ochii de o față nevăzută a lumii. O găsesc exprimată și în corespondența colectivă a copiilor din Lonea porniți în expediția «Lupeni '29 — Lupeni '69» și care — după întîlnirea cu veteranii grevei din «Valea Plîngerii» spun: «și parcă n-am fi învățat despre aceste lucruri, parcă acum le auzeam întîia oară...».

În zeci de locuri ale patriei brațe fragede de copii au plantat floarea de piatră a amintirii, în cinstea eroilor căzuți pentru eliberarea patriei. Desigur, este un omagiu, o pioasă îngenunchiere în fața jertfei supreme. Dar, îngăduiți profesorului care așterne aceste rînduri și care a luat cunoștință în acești 25 de ani, direct, și de aceste jertfe și de fierbintea lor omagiere, să își depună înfiorat un atestat de specialitate peste aceste mărturii: există o carte a eternității și gloriei patriei în care semnătura ultimului pătrar de veac se poate comprima în trei cuvinte: Partidul Comunist Român. Fiecare filă a acestei cronici poartă, în fiecare literă a ei, însemnarea de neșters a unui gînd sau unei inimi de comunist.

...La răscrucea acestui neasemuit August trecutul și viitorul cuprind în acolada lor destinul copiilor noștri. Ei simt aceasta pretutindeni și fiecare faptă a lor e un omagiu și un angajament, pe marginea acestei firești, dar uimitoare descoperiri pe care o fac la tot pasul și ne-o comunică înfiorați în rîndurile scrisorilor lor: «acești oameni cu mîini și inimă de aur nu sînt doar în cărți. Ei sînt înaintașii și îndrumătorii noștri, comuniștii, și noi le vom semăna, vom fi ca ei, fără nici o îndoială, cu orice preț...»

MIRCEA SÎNTIMBREANU

ROZETELE «Cutezătorii»

CUTEZANȚA INIMII

Pînă vom crește mari vom avea multe de învățat. Învățăm la școală din manuale, din cărțile de lectură și multe lucruri de la oamenii în preajma cărora trăim. Ca școlari și pionieri învățăm să cutezăm. Firește cartea ne învață mintea să cuteze. Mai ales acum cînd geniul omului cucerește cosmosul. Dar ne mai trebuie și un alt fel de cutezanță. Cutezanța inimii, a sentimentelor noastre frumoase. Și această cutezanță o învățăm de la cei mari, de la cei apropiați. Noi ne alegem, fără să știe cineva anume, cîte un model de om. Mulți ne gîndim ca atunci cînd vom fi mari să știm să cutezăm ca omul acesta, ca acest comunist, care este profesoara noastră. O știm cum a ridicat copiii satului — unii studenți acum, sau absolvenți de facultăți. O știm cît de cald ne-a vorbit despre comorile artei populare vrîncene, cum ne-a îndemnat să le adunăm. Acum avem un bogat muzeu școlar din materialele căruia s-au făcut comunicări Academiei. O știm din numeroasele activități culturale pe care le conduce în sat. A fost prezentă cu formațiile noastre artistice la festivalul folcloric din Năruja. Am văzut-o alături de femeile satului îndrumîndu-le în toate acțiunile de înfrumusețare a a caselor. Dar construcția școlii în care învățăm, n-a·condus-o tot dînsa? Cîtă muncă! Cîtă grijă! De unde atîta putere? Am înțeles că aceasta e dragostea față de noi, de pionieri și școlari, față de oamenii satului. Aceasta este cutezanța pe care o învățăm de la profesoara noastră, comunista Elena Gegea.

MARIA LUNGU
și IONEL BOGDAN,
Unitatea de pionieri din Școala
generală Mera-Vulcăneasa,
jud. Vrancea

Muzeul Deltei Dunării - Tulcea

4

ILUSTRATE PE ADRESA CUTEZĂTORILOR

Hälsning från
Skåne

1

2

În fiecare din zilele acestei vacanțe, în redacția noastră înflorește o floare. O floare deosebită, ale cărei petale sînt frumoase ilustrate din țară și din străinătate, trimise de către pionieri și școlari din tabere, de pe cărările patriei, din satele sau orașele bunicilor. Vă prezentăm, de data aceasta, patru asemenea «petale»:

1. Din Suedia, pionierii români care-și petrec o parte din vacanța lor în tabăra internațională de la Hammenhog vă transmit calde salutări. «Ne simțim foarte bine aici, sîntem înconjurați de gazde cu multă căldură, prietenie și amabilitate» — ne scriu ei.

2. «După ce am pedalat pe drumurile Ungariei, Cehoslovaciei și Austriei, ne apropiem acum de Iugoslavia — ne informează vestiții cicliști de la Școala generală din Micfalău. Sîntem sănătoși și încîntați de excursia noastră pe biciclete și abia așteptăm să ne împărtășim impresiile colegilor noștri din țară.»

3. De pe însoritul litoral, din tabăra de la Năvodari, pioniera Luciana Bădilă de la Școala generală nr. 7 din Sibiu ne-a trimis această vedere, împreună cu un fierbinte salut adresat tuturor pionierilor. Ea vă dorește din toată inima o vacanță cît mai plăcută și mai reconfortantă.

4. Și tot de pe malurile Pontului Euxin, din Tulcea de data aceasta, Sandu Costescu lansează către toți cutezătorii aflați pe cărările vacanței, o patetică chemare: «In drumurile voastre, nu ocoliți Delta și Tulcea. Aveți de văzut pe-aici, pe la noi, o mulțime de lucruri deosebit de interesante, iar pentru cei care nu vor avea timp să se avînte în împărăția apelor și-a stufului, le stă la dispoziție, în oraș, un bogat muzeu al Deltei.

ROMÂNIA
LITORAL

3

MOMENT DE CINSTIRE

Era o iarnă grea. Viscolul bătea de zile și nopți acoperind casele și drumurile. Cînd s-a potolit vifornița, Homorodul și Ardudul s-au pomenit complet izolate. Legăturile între oameni au încetat să mai existe. Firele telefonice s-au rupt. Pătrunderea mașinilor, a trenurilor era imposibilă. Momente grele s-au abătut asupra oamenilor.

În fața imensității albe parcă nu era nimic de făcut. Și totuși, trebuia întreprins ceva. Acolo erau oameni, trebuiau ajutați... Dar cum să pătrunzi?

— Vedem noi, ne-om descurca... au spus doi bărbați în puterea vîrstei, și-au plecat liniștiți, cu pași apăsați, așa ca și cînd ar fi mers la lucru, la fabrică.

— Cum ajungeți, restabiliți legătura telefonică! le-a strigat cineva în urmă.

S-au depărtat...

La poștă,la telefoane s-a lăsat grea liniștea. Unii știau drumul pe care îl aveau de străbătut în doi: 12 km printr-o pădure mare, întunecoasă. De cîtăva vreme, se auzise că de sus, din Munții Codrului, coborau haite mari de lupi... Și viscolul începuse iar. Nimeni nu vorbea. Așteptau. Din cînd în cînd priveau ceasul din perete. Vremea parcă își oprise mersul... Coborau umbrele nopții și nimic, nici un semn.

Spre ziuă, telefonistul de serviciu tresări: țîrr, țîrrr... sună prelung telefonul. Omul ridică receptorul:

— Alo!... Alooo, voi sînteți?... Ați izbutit?!

Legăturile fuseseră restabilite. Doi comuniști au ajutat ca viața să-și reia cursul normal.

Un fapt obișnuit pentru cei mari. Pentru noi, pionierii, un exemplu de cutezanță, un prilej de cinstire.

ALEXANDRU TINCU, cl. a VII-a
ECATERINA TINCU, cl. a VIII-a,
Școala generală nr. 4,
Satu Mare

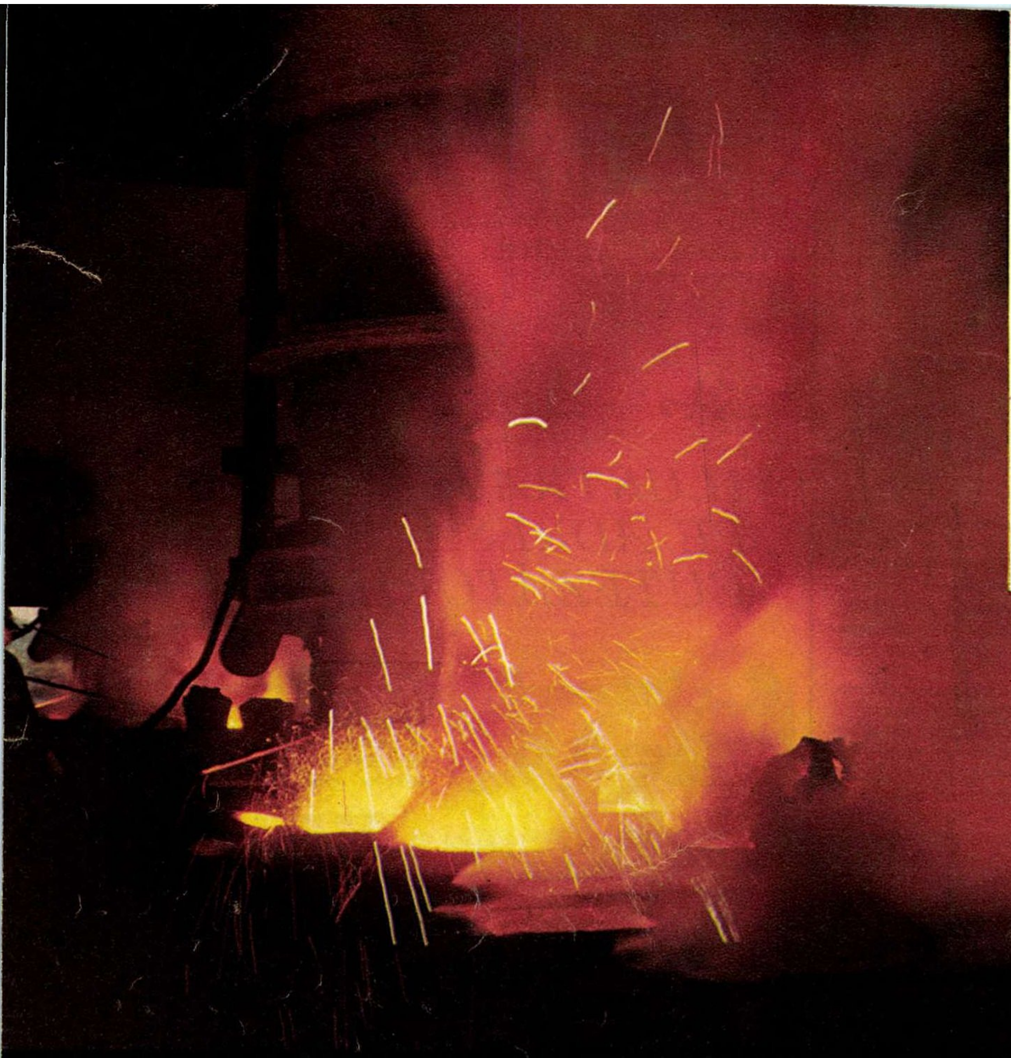

ARBORELE

FLUXUL
MARILOR
CREAȚII
ANUL
XXV

DE OȚEL

de POP SIMION

Cărțile ne spun că oamenii lumii antice preamăreau elementele—apa, aerul, soarele, țărîna, focul. Lumea de azi are o avuție fabuloasă (nu-i aurul!) care le însumează pe toate celelalte — numele ei e OȚELUL. E firesc așadar ca România, țară socialistă în plină dezvoltare, să-și facă un țel și o metodă din dezvoltarea vetrei sale industriale și, îndeosebi, a fagurelui metaliter, în care se adună, se cern. se coc. minereurile subsolului țării, ca să ajungă în volumul, forma, diversitatea, strălucirea mai tuturor lucrurilor și obiectelor zilnice. Treapta cea mai aleasă, cea mai de preț a schimbărilor pe care le suferă metalele trecute prin foc și apă este treapta oțelului. Zicem că stiletul acesta pionieresc e de oțel, deci e trainic; zicem că sonda 4 LD-150 A (printre cele mai bune din lume) e de oțel, făcută de ploieșteni, deci rezistă la orice erupție și poate fi plantată pe orice sol petrolifer de pe glob; zicem că tractorul brașovean U-650 e de oțel, are forță, tracțiune bună, deci e un cal care își poate trimite hergheliile roșii în toată lumea (cum o și face de altfel!). Oțelul este materia care înmănunchează și exprimă esența tuturor activităților omenești asupra metalelor. Oțelul nu-i echivalent, cum s-ar crede, doar cu întinsul evantai al produselor cărora le dă trup — unelte, agregate, mașini, echipamente de producție; oțelul este emblema de forță a unei economii, sugerează nivelul civilizației materiale al unei națiuni. Altminteri nu vom înțelege pe deplin eforturile deosebite pe care le depune partidul nostru pentru ridicarea și dezvoltarea cetăților sale de oțel, cum ne-am obișnuit să numim combinatele siderurgice, laminoarele, uzinele care coc și prelucrează această mare avuție a națiunii noastre. Documentele Congresului Partidului, Tezele și Directivele, ne spun că (pe baza unor calcule riguros stabilite) **în 1975 zestrea siderurgică a României va arăta astfel: circa 10 milioane tone de oțel, peste 7 milioane tone laminate și aproximativ un milion tone țevi.**

Numai orașul Galați, ca să numim doar cel mai important lăcaș al oțelului românesc, va da la sfîrșitul cincinalului viitor cam **5 milioane tone oțel,** un adevărat fluviu — de unde pornit? — de la celălalt mare fluviu al țării, Dunărea. Deci fluviu la fluviu și fluviu de la fluviu.

Cine ar fi crezut acum 25 de ani, în anul 1944, că tocmai la Galați se va întemeia peste ani principala vatră siderurgică a țării? Orașul era înecat în ruinele și cenușa războiului, distrus pînă în temelii; s-a ridicat mai mîndru și mai puternic decît l-ar fi putut visa gălățenii, s-a ridicat asemeni legendarei păsări phoenix, din propria cenușă.

De cîte ori mă aflu în Delta Dunării mă gîndesc la geografia apelor românești; vigurosul fluviu colectează în matca sa, direct sau indirect, toate apele țării. Opriți la Galați, la această veritabilă «deltă a oțelului românesc», cuvenit ar fi să ne gîndim la geografia și personalitatea metalului-soare, a metalului-viață. Cu ce să-l compar? Poate cu un arbore; cu un arbore falnic, cu trunchiul la Galați, care se urcă înalt, rămuros și arborescent în spațiul țării, constituind frumoasa coroană siderurgică a României, în a cărui rămuriș bogat numele de **Hunedoara, Reșița, Roman, Brăila** (ca să numim doar brațele și crengile de mărimea întîia) dau fabuloasa și perpetua recoltă a fructelor care se coc la marile temperaturi ale acestui timp.

La cei douăzeci și cinci de ani împliniți, la jubileul de argint al țării, să lăudăm marele arbore de oțel în care se închipuie, la dimensiuni reale, ca într-o vastă și netulburată oglindă de foc, viitorul socialist al României. Arborele acesta are și el vîrsta de douăzeci și cinci de ani. E roșu, ardent, asemeni cravatelor pionierești...

- **Marele furnal gălățean (1)**
- **Constelația metalului incandescent (2,3,4)**
- **Hunedoara — cetate de oțel (5)**
- **Nocturnă reșițeană (6)**

4

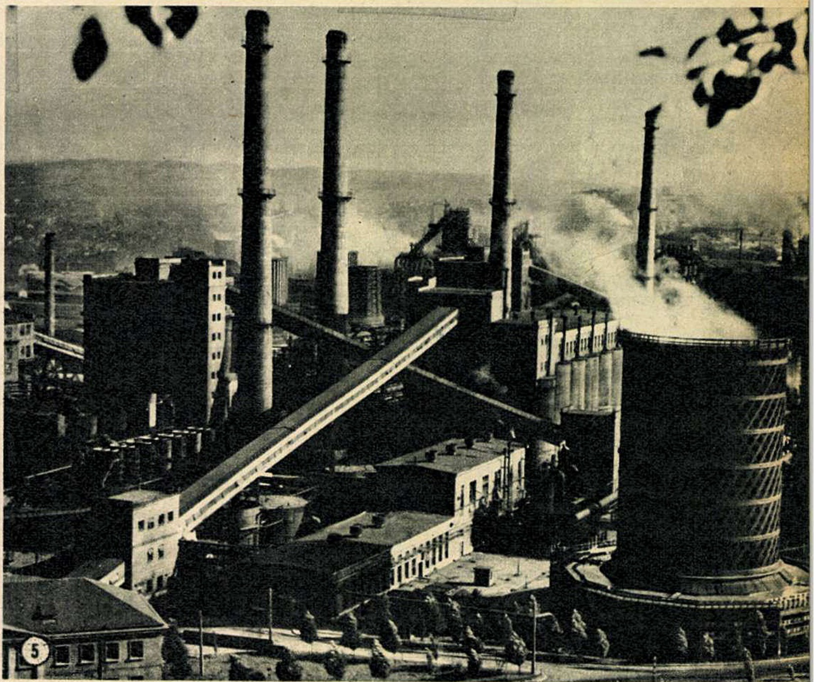
5

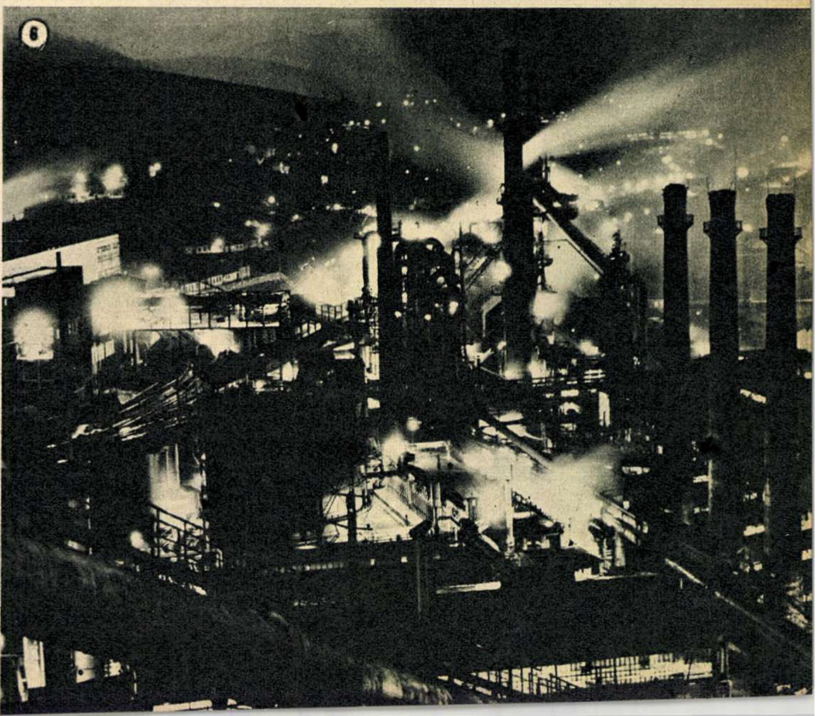
6

VAR
pioniere

PE LUNGIMEA DE UNDĂ A „EXPEDIȚIILOR CUTEZĂTORII“

Vă mărturisim, ne-am cam temut puțin pentru expedițiile noastre. Din cauza timpului nu prea favorabil, din cauza acestei veri atît de capricioase. Numai că temerile noastre s-au dovedit neîntemeiate. Nici ploaia, nici vîntul, nici zăpada chiar (căzută în iulie pe crestele munților) n-au reușit să... răcească vreun pic elanul expediționarilor. Am zice că dimpotrivă... Echipajele care au pornit la drum la cîteva zile după darea startului, au parcurs în întregime itinerariile stabilite, întorcîndu-se acasă cu tot felul de «comori» descoperite și culese de pe trasee. Alte echipaje, plecate la drum ceva mai tîrziu, continuă să ne trimită vești la redacție prin care ne aduc la cunoștință mulți kilometri parcurși prin văi și munți, vizitarea a numeroase zone geografice, locuri istorice, sate, uzine, combinate, șantiere și desfășurarea, cu bune rezultate, a diverse cercetări.

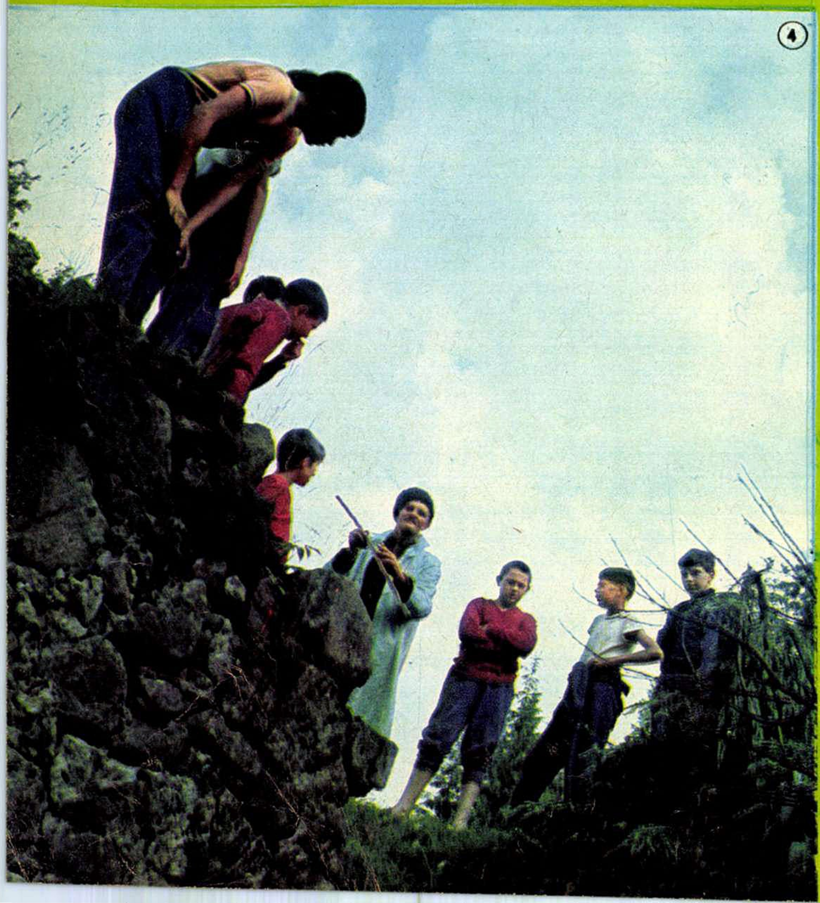

CEAHLĂUL LA... IAȘI

Vreti cumva să cunoașteți basmele legendele, baladele și cîntecele populare din satele aflate în zona Ceahlăului? Sau poate vă interesează cum arătau prin aceste locuri o piuă de pisat sare, o furcă de tors, o lingură de lemn sau alte asemenea obiecte casnice cu 3—400 de ani în urmă? Ori poate că vă preocupă botanica și vreți să știți ce plante mai deosebite cresc pe acest renumit vîrf de munte? Toate acestea, și încă multe altele, le puteți afla acum mult mai simplu decît vă închipuiți. N-aveți decît să vă duceți la Casa pionierilor din Iași — și gata. Acolo, într-o încăpere destul de încăpătoare, membrii celor două echipaje abia sosite din expediție au depozitat (temporar, se-nțelege) o multime de asemenea «comori» culese de ei din această zonă. (Numai obiectele de etnografie și artă populară cîntăresc peste 300 kilograme).

Se poate spune deci — e-adevărat, cu puțină imaginație și exagerare — că Ceahlăul poate fi văzut acum și la Casa pionierilor din Iași. Totuși, dacă vreți să-l cunoașteți cu adevărat, în toată măreția, frumusețea și bogăția lui, singura soluție e să procedați la fel ca acești pasionați expediționari.

PUNTE PESTE VEACURI

Poți să arunci o punte peste malurile unui rîu pe care vrei să-l treci fără dificultate. Dar peste veacuri?!... Cam greu. Totuși nu e imposibil. Ne-o dovedesc membrii echipajului «Șoimii Făgărașului».

La fel ca toți ceilalți expediționari, și ei au străbătut mulți kilometri prin munți, prin văi și sate. Dar primul și cel mai lung popas l-au făcut doar la o... zvîrlitură de băț (cum se zice) de Curtea de Argeș, orașul lor natal. S-ar putea ca faptul acesta să fie luat drept dovadă de comoditate. Ar fi însă cu totul greșit. La cîțiva kilometri pe Argeș în sus, în inima munților, se află, nu prea departe una de alta, două cetăți: una străveche, cu zidurile în ruină, alta nouă, semeață și trainică. E vorba de cetatea de la Poenari și de (ați ghicit, desigur) marea și moderna hidrocentrală de la Vidraru. «Șoimii» s-au oprit mai întîi la Poenari. Au cercetat planul cetății, au cercetat cu lupa cărămizile lor, au săpat prin împrejurimi,au ascultat explicațiile comandantului lor. Și, ca într-un film istoric, domnitorii de demult, oștenii în armuri, oamenii simpli sau negustorii veniți de peste mări și țări au prins să se perinde prin fața lor, dezvăluindu-le felul lor de viată, importante monumente din trecutul acestor locuri. Apoi, un salt uriaș, nu numai în spațiu, ci și în timp. Și semeața cetate de beton și oțel, uriașele ei turbine și motoare electrice instalate la peste 100 de metri sub pămînt, milioanele de metri cubi de apă ai lacului de acumulare pus la lucru, oamenii din fața tablourilor de comandă le-au dezvăluit o altă istorie, cea a zilelor noastre, o istorie a muncii și tehnicii, a îndrăznelii.

O punte peste veacuri pe care «Șoi-

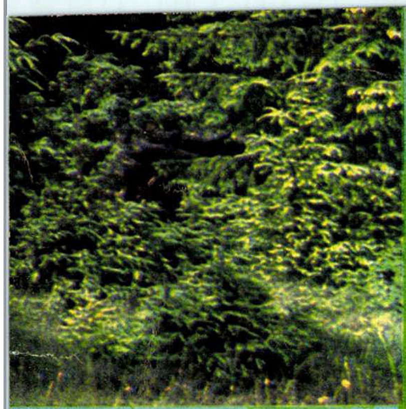

Ă
ască

mii Făgărașului» au aruncat-o acoperind numeroase pagini din jurnalul lor de bord cu interesante descoperiri.

AVENTURĂ ÎN MUNȚII VRANCEI

Aveți cumva de gînd să urmăriti, fie și numai cîteva zile, vreun echipaj pe traseu? Atunci ori plecați la drum o dată cu el, ori faceți-vă rost de un... elicopter. Altfel...

Altfel riscați să pățiți și voi ca Szabó Zsolt, unul dintre corespondenții noștri. A pornit doar cu 4 ore în urma echipajului pionierilor din Sfîntu Gheorghe, convins că-i va ajunge și-i va găsi ușor. Numai că nu prea a fost așa. Iată ce ne povestește el;

«Știam doar atît: că noaptea aveau să doarmă pe Vîrful Zîrnei. Pînă atunci însă mai era mult, iar pînă la acest vîrf o distanță de 18 kilometri. Iar eu voiam să-i găsesc, să-i văd ce fac, cum lucrează, să le scot și cîteva fotografii. Dar i-ai de unde nu-s. Și începuse și ploaia. Am apelat pînă și la un procedeu... indian, lipindu-mi urechea de-o potecă. Dar... nimic. După vreo trei ore de urcuș și cățărare, nu mai știam nici măcar dacă mă aflu în Vrancea ori în Himalaia. Deodată însă... Întîmplarea, norocul m-au ajutat. Am zărit niște urme de bascheți. I-am descoperit în căsuța unui pădurar, își uscau hainele la sobă și-și pregăteau mîncarea. Am crezut că gata, aventura mea a luat sfîrșit. Dar ea abia începea.

I-am însoțit cîteva zile prin munți, apelînd la toată energia și voința mea, ca nu cumva să rămîn de căruță. Dar nu-mi pare rău. I-am văzut cățărîndu-se pe stînci, urcînd voinicește și pieptiș cărările, cercetînd o peșteră și întocmindu-i harta, punînd semne turistice acolo unde ele lipseau, fotografiind, culegînd plante alpine sau stînd de vorbă cu muntenii. I-am văzut la lucru pe acești mici exploratori ai Țării Vrancei și nu-mi pare rău de emoțiile aventurii pe care mi-au oferit-o ei.»

C. DIACONU

OASPEȚII ȘANTIERELOR... ALPINE

Au descins din autobuzul de Novaci la o oră foarte matinală. Membrii echipajului «Tudor Vladimirescu» din Tg. Jiu erau ușor de recunoscut după ecusoanele treningurilor, după rucsacurile care, în locul proviziilor epuizate, conțineau acum o povară prețioasă — trofeele expediției — precum și după «aerul» lor de turiști încercați (efectul surplusului de experiență și cutezanță dobîndit), puțin condescendent față de pietonii obișnuiți ai străzilor. Știau ca vor fi asaltați la sosire cu tot felul de întrebări, așa că erau pregătiți să-și deșerte tolba plină cu impresii, întîmplări, surprize...

⑥

...Punctul cel mai înalt atins de ei a fost Vîrful Păpușa (2 134 altitudine), în permanență acoperit de zăpadă. A fost impresionant să întîlnească aici, în creierul munților, mari șantiere, cariere de piatră, unde oamenii lucrează la înălțimi amețitoare. Coborînd spre Pasul Urdele, pe un drum indicat de ciobani, au văzut izvoarele Latoriței și cele peste o sută de cascade ale acestui nărăvaș rîu de munte. Fotoreporterul expediției, Barbu Romulus, a făcut peste 60 de fotografii și a reușit să surprindă în obiectiv un moment important: muncitorii înălțau aici schele metalice care vor susține linii de înaltă tensiune. La Obîrșia Lotrului, pe un drum în serpentine, au întîlnit uriașe mașini conduse de adevărați ași ai volanului, care urcau și coborau spre marea exploatare forestieră, unde urmează să fie lacul de acumulare al hidrocentralei.

Într-una din ultimile zile ale expediției, Mircea Arsenie, secretarul de redacție al echipajului, a început să dea semne de oboseală. O rană căpătată în timpul cățărării pe munte ca să adune plante și roci s-a infectat. Tot echipajul se învîrtea neputincios în jurul său. «La Voineasa, spune el, devenisem eroul zilei. Mulțumită medicului din sat, Stanciu Adrian, «operația» a reușit cu bine. După-amiază am fost în convalescență, iar a doua zi complet restabilit, ne-am continuat drumul pe Valea Lotrului și am ajuns la Casele Petrinaru, fost odinioară loc de refugiu al haiducilor.»

Pe Valea Vînilesei expediționarii au solicitat o scurtă consultație geologică grupului științific care explora aceste locuri, în legătură cu mostrele de roci pe care le strînseseră. În sfîrșit, la Curmătura Oltețului s-a petrecut o întîmplare care ar fi putut să nu fie de loc hazlie. Marin fluiera și ciobanii crezînd că-i unul dintre ai lor, anunțînd primejdie, au început să strige «ursul la oi», asmuțind cîinii asupra lor. «Cînd s-au dumirit că nu eram «urșii», povestea s-a încheiat cu haz...»

Au trecut și prin Baia de Fier, spre Cernădia și Hanul lui Novac. De aici s-au întors la Tg. Jiu cu rucsacurile împovărate de trofee: mostre de roci, plante de munte, obiecte de etnografie și o tolbă plină de impresii, cunoștințe, cu mai multă experiență și cutezanță pentru expediția pe care o vor face anul viitor.

ILEANA PITA

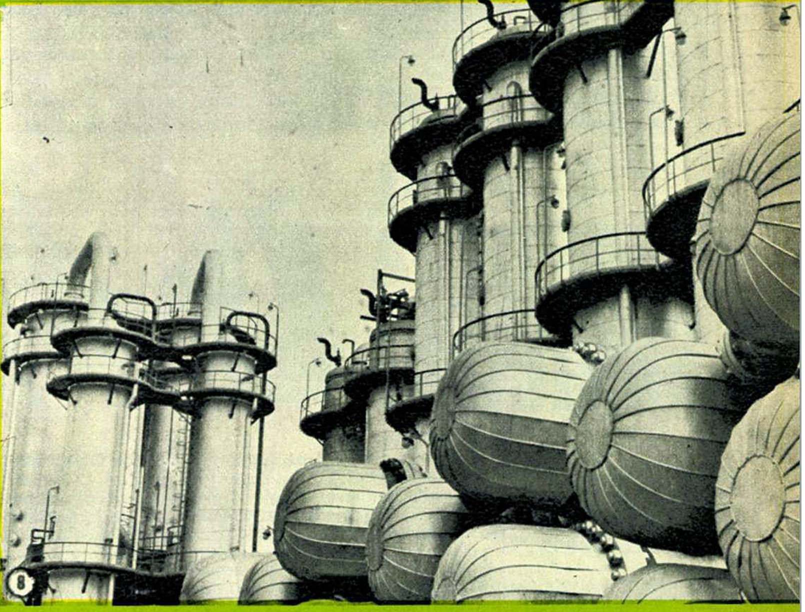
⑧

1. La mijloc de codru des.
2. Locuințele lor de... vară.
3. Nu, nu sînt niște «mostre lunare», ci două dintre «măselele» Ceahlăului.
4. Pe aici nu sînt șosele asfaltate. Dar nici nu-i nevoie de ele.
5. Geologii în exercițiul funcțiunii.
6. Orice urcuș începe cu un scurt popas.
7. Membrii echipajelor ieșene au descoperit în această stîncă singulară de pe Ceahlău un chip de dac. Cel puțin așa susțin ei.
8. Itinerariile expediționarilor nu trec numai prin păduri, ci și prin acele locuri unde peisajul se îmbogățește cu comori create de către oameni.
9. O dată cu lăsarea serii, focul de tabără îmbogățește peisajul și invită la povești, mai mult sau mai puțin... vînătorești.

⑨

⑦

AL ŞAPTELEA CONTINENT
LUNA

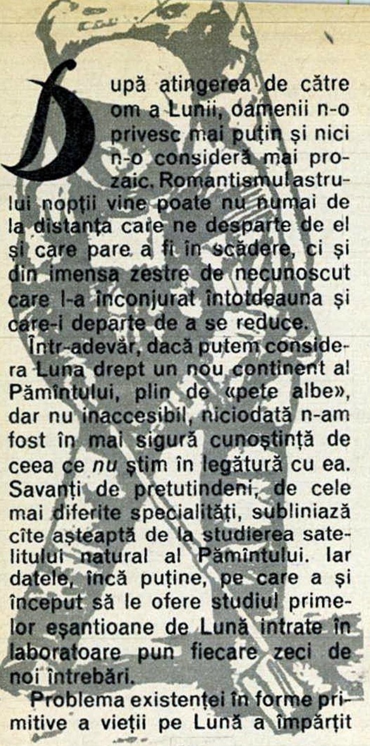

După atingerea de către om a Lunii, oamenii n-o privesc mai puţin şi nici n-o consideră mai prozaic. Romantismul astrului nopţii vine poate nu numai de la distanţa care ne desparte de el şi care pare a fi în scădere, ci şi din imensa zestre de necunoscut care l-a înconjurat întotdeauna şi care-i departe de a se reduce.

Într-adevăr, dacă putem considera Luna drept un nou continent al Pămîntului, plin de «pete albe», dar nu inaccesibil, niciodată n-am fost în mai sigură cunoştinţă de ceea ce *nu* ştim în legătură cu ea. Savanţi de pretutindeni, de cele mai diferite specialităţi, subliniază cîte aşteaptă de la studierea satelitului natural al Pămîntului. Iar datele, încă puţine, pe care a şi început să le ofere studiul primelor eşantioane de Lună intrate în laboratoare pun fiecare zeci de noi întrebări.

Problema existenţei în forme primitive a vieţii pe Lună a împărţit pe savanţi în tabere ireconciliabile, care-şi expun cu pasiune argumentele. În acelaşi timp alţi învăţaţi consideră Luna, după cuvintele prof. dr. docent **Călin Popovici**, «un fel de muzeu al sistemului solar care a rămas neschimbat de la naşterea acestuia, acum 4,5, miliarde de ani». Drept care aşteaptă să se confirme dacă Luna s-a rupt de Pămînt, a fost captată de aceasta sau a luat naştere simultan cu planeta noastră. Alte controverse împart observatorii oscilaţiilor înregistrate de seismometrul instalat pe Lună de Armstrong şi Aldrin în adepţi ai cauzelor vulcanice şi adepţi ai cauzelor meteoritice.

În vreme ce minuţioşii mînuitori ai aparatelor electronice foarte fine şi ai microscoapelor de mare precizie încearcă să descopere noul în structura bulgărilor de Lună poposiţi pe Pămînt, imaginaţia altor învăţaţi străbate viitorul. Ei văd în satelitul natural al planetei noastre ţinta unor excursii accesibile tuturor, după cum consideră posibilă apariţia sanatoriilor lunare. Mai aproape încă, după cum sublinia de curînd acad. **Elie Carafoli**, preşedintele Federaţiei Internaţionale de Astronautică, Luna va putea deveni un factor indispensabil meteorologiei şi telecomunicaţiilor la mari distanţe. Mergînd şi mai departe, proiectanţii au şi desenat profilul primelor aşezări lunare cu ajutorul cărora omul va ieşi din haina excursionistului temerar pentru ca, nu mai puţin temerar, să muncească. Profesorul **Jean Orcel** de la Muzeul naţional de Istorie naturală din Paris spunea: «Nu este poate atît de departe ziua în care vor fi instalate pe Lună staţiuni permanente în care se va putea trăi într-o atmosferă artificială, la adăpostul unor cupole speciale. O întreagă eră a cosmochimiei, a cosmofizicii, a cosmogeologiei etc. se deschide în faţa noastră.»

În sfîrşit, Luna aşteaptă să intre în rolul de cosmodrom interplanetar. Căci, după cum exclamă poetul **Nichita Stănescu**: «au mai rămas atîtea **lune** de atins!»

1. Un instantaneu cu care ne vom obişnui din ce în ce mai mult: activitate umană pe Lună.

2. «Saboţii de aur» cu care Neil Armstrong a făcut primul pas pe solul lunar.

3. Eşantion lunar sau «cheia» unor mistere nedezlegate încă.

4. În camera de decontaminare cei trei selenauţi se «relaxează», furnizînd date ştiinţifice asupra zborului lor

Revista «National Geographic» publică sub semnătura lui Davis Meltzer această viziune a viitorului apropiat al Selenei. Într-un modul îi putem vedea pe pionierii cunoaşterii şi folosirii Lunii înaintea aparatelor de interceptat micrometeoriţi şi de reglare a temperaturii. În laboratorul biologic se fac observatii asupra animalelor şi se experimentează cresterea plantelor în băi fertilizate. Într-un alt modul se află vestiarele, camera de lucru, dispensarul, dormitorul, bucătăria, sufrageria, piscina. Un tunel duce spre instalaţia care aduce la suprafaţă roca lunară pentru a se extrage din ea apa, iar din apă oxigenul necesar vieţii şi hidrogenul în calitate de combustibil pentru vehiculul care se vede în stînga. Radiotelescopul măsoară adîncimile spaţiului, iar observatorul astronomic studiază corpurile cereşti ferit de perturbaţiile provocate pe Pămînt de atmosferă. În vreme ce o rachetă este gata să se întoarcă spre planeta albastră a Pămîntului.

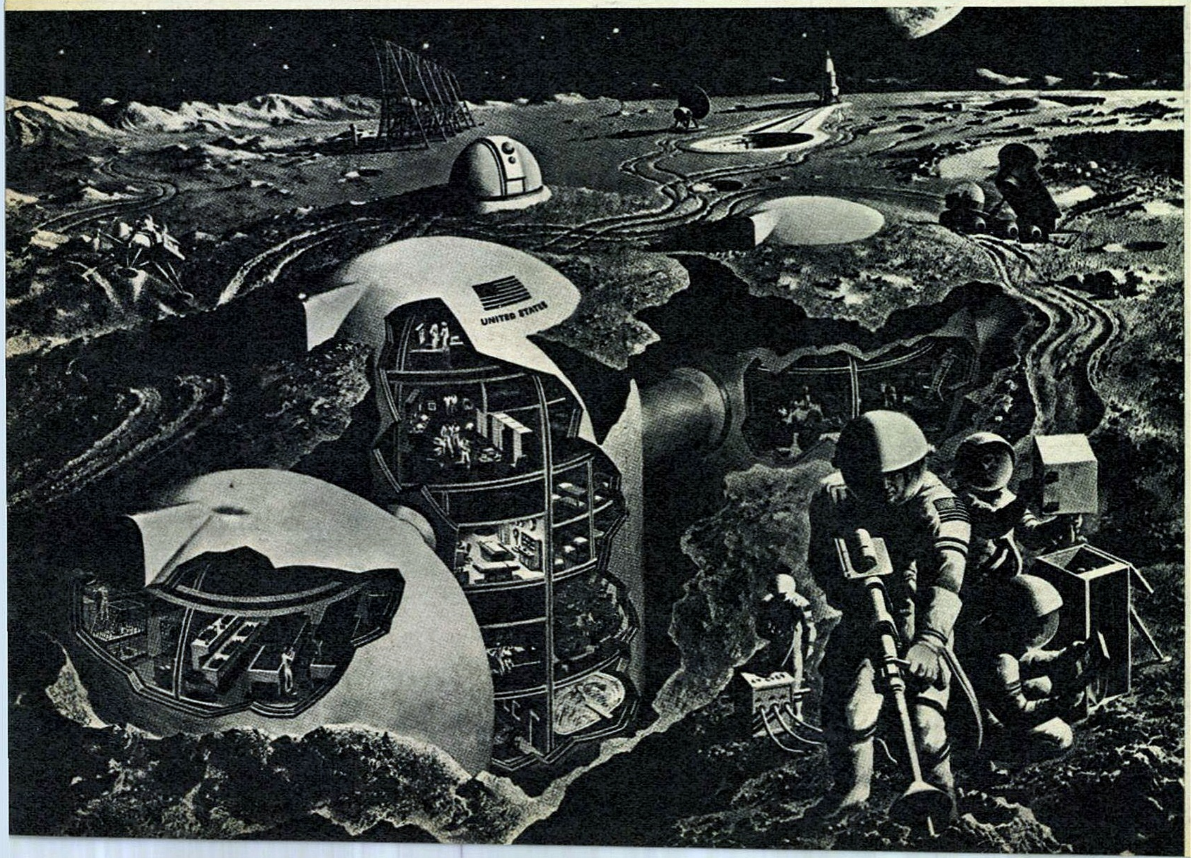

CALENDAR „APOLLO“

«Apollo-12». Va fi lansat la 14 noiembrie 1969. Echipajul va fi format din Charles Conrad, Alan Bean, Richard Gordon. Primii doi vor aseleniza în Oceanul Procelarum. Ei vor sta pe Lună 5 ore şi se vor depărta la 3 km de modul.

«Apollo-13». Va purta către Lună pe Alan Shepard, Edgar Mitchell, Stuart Rossa. Timpul şederii pe satelitul natural al Pămîntului: între 36 de ore şi 3 zile. Locul de aselenizare: regiunea craterului Fra Mauro, în care au fost reperate concentraţii de moscons, o rocă mult mai densă decît cele cunoscute pînă acum.

«Apollo-14». Va aluniza, după cît se pare, în apropiere de craterul Censorinus, la limita estică a Mării Liniştii.

«Apollo-15». Va poposi în sudul Mării Serenităţii, foarte aproape de craterul Tycho, care străluceşte cu atîta putere în nopţile senine.

«Apollo-16». Va aseleniza în chiar regiunea craterului Tycho. Acest crater, avînd o formă perfect circulară, prezintă în centru un fel de obelisc înalt de 1 500 m. O curiozitate a Lunii care merită studiată.

«Apollo-17». Va părăsi Pămîntul în iunie 1971 şi va coborî în apropiere de colina Marius, care se profilează ca un şarpe uriaş în Oceanul Furtunilor.

«Apollo-18». Va aseleniza în Schroter Valley, situată în nordul Mării Ploilor, unde va cerceta uriaşele excavaţii şi petele roşii vizibile de pe Pămînt.

«Apollo-19». Va depune pe astronauţi în aceeaşi regiune, mai aproape însă de Hyginus Rille, o crăpătură uriaşă cu pereţii jalonaţi de 13 cratere.

«Apollo-20». Va poposi în craterul Copernicus, un con gigantic cu pereţii de 4 000 m înălţime. Dar în 1972.

NEIL ARMSTRONG

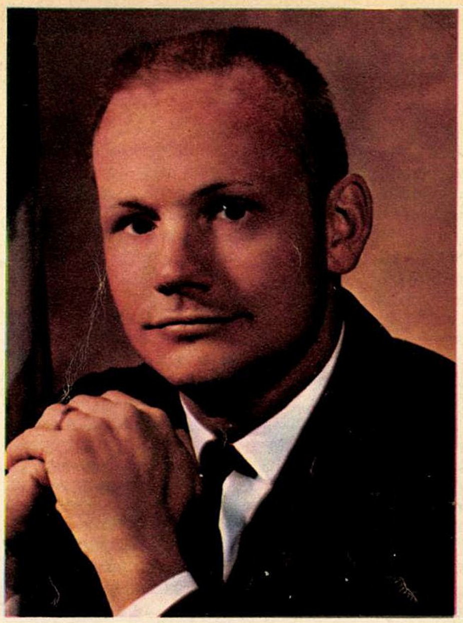

S-a născut la 5 august 1930 în orășelul Wapakoneta din statul Ohio. A studiat ingineria. La 19 ani a devenit aviator. Ulterior, ca pilot de încercare, a condus avionul-rachetă experimental X-15, care atingea o viteză de aproximativ 6 400 kilometri pe oră la o înălțime de peste 60 000 de metri. Este astronaut din 1962. A comandat în martie 1966 o misiune Gemini cu doi oameni la bord: zece ore pe o orbită circumterestră, în care timp a efectuat cu succes cuplarea în spațiu a două vehicule. În timpul liber face planorism.

MICHAEL COLLINS

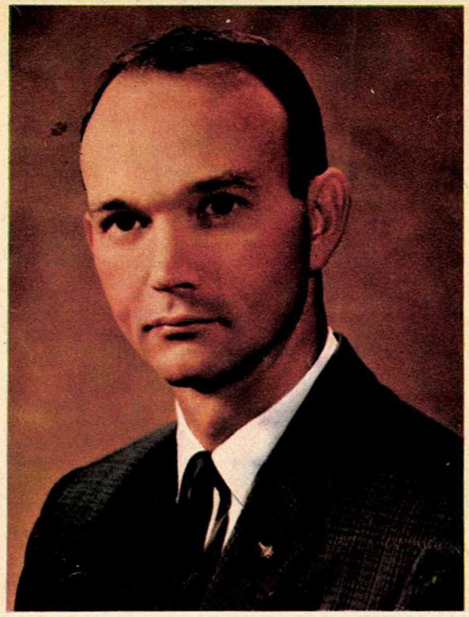

Intrînd în rîndurile astronauților din 1963, a fost lansat la 18 iulie 1966 într-o misiune de trei zile care prevedea o întîlnire spațială și cuplarea cu un vehicul-rachetă. El s-a «plimbat» de două ori prin spațiul cosmic, în afara navei. Înainte de a deveni astronaut, Collins a fost ofițer în corpul piloților de încercare. La activul său sînt inscrise peste 3 800 ore de zbor. S-a născut la 31 octombrie 1930, la Roma, din părinți americani. În timpul liber se ocupă de pescuit și handbal.

EDWIN ALDRIN

Are la activul său peste 3 300 ore de zbor și a devenit astronaut în 1963. Aldrin s-a născut la 20 ianuarie 1930 la Montclair, în statul New Jersey. În noiembrie 1966 a încheiat programul Gemini, împreună cu astronautul James Lovell. El a legat un cablu de un vehicul-țintă, a recuperat de pe navă un pachet cu instrumente experimentale și a verificat eficacitatea sistemelor cu care sînt legați astronauții de navă. A făcut, de asemenea, mai multe fotografii ale unei eclipse de soare. Îi place înotul, pescuitul submarin și schiul pe apă.

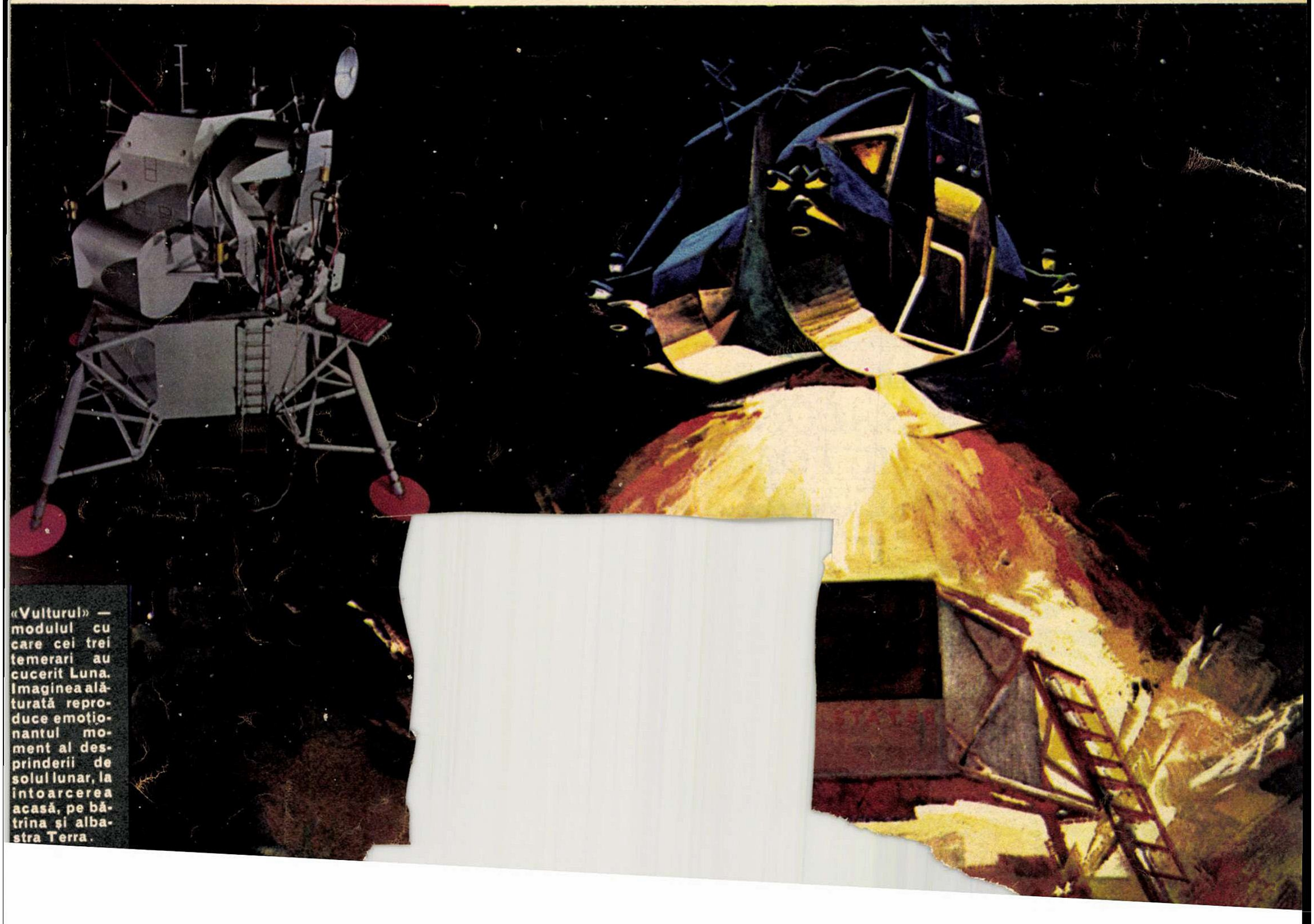

«Vulturul» — modulul cu care cei trei temerari au cucerit Luna. Imaginea alăturată reproduce emoționantul moment al desprinderii de solul lunar, la intoarcerea acasă, pe bătrîna și albastra Terra.

HARALAMB ZINCĂ

Roman foileton

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ

I

ENIGMĂ SAU...?

Totul, dragi cititori, a pornit de la o scrisoare pe care am primit-o cu trei ani în urmă de la un necunoscut. O reproduc întocmai, bineînțeles cu aprobarea expeditorului.

15 mai 1966

STIMATE TOVARĂȘE ZINCĂ,

S-ar putea ca această scrisoare să vă mire, ba mai mult, să vă intrige. Din capul locului, îmi cer iertare. Înțeleg perfect situația în care mă pun și în care vă pun, dar vă asigur că, înainte de a vă scrie, am meditat îndelung dacă să îndrăznesc sau nu. Precum se vede, am îndrăznit.

Mai întîi, cîteva rînduri despre mine: mă cheamă Sorin Tudoran, am 25 de ani și, nu de mult, am absolvit Facultatea de medicină de la Cluj. Am fost repartizat în comuna C..., lîngă Năsăud, unde m-am adaptat destul de repede. Intenționez să mă căsătoresc, să-mi întemeiez un cămin. Am adus-o aici și pe mama. Pe tatăl meu nu l-am cunoscut decît din fotografii. A murit în septembrie 1944, pe front. A fost, din cîte am aflat, pilot de vînătoare pe un «IAR-81». În primele zile ale lui octombrie 1944, mama a primit o înștiințare. Formula, nu mă îndoiesc, vă este cunoscută. «Locotenentul Puiu Tudoran a fost dat dispărut fără urmă». Aveam doi sau trei ani cînd am descoperit-o pe mama plîngînd în fața unor fotografii. Așa cum se întîmplă de obicei, am început și eu să plîng. Mult mai tîrziu am înțeles lacrimile și durerea mamei. Zi și noapte o chinuiau blestematele acelea de cuvinte: «...dispărut fără urmă». Voia, de fapt, să-i afle mormîntul, să aibă unde să pună o floare sau să plîngă, dar formula lapidară «dispărut fără urmă» menționa de la sine că, în asemenea împrejurări, cel în cauză nu avusese parte de un mormînt.

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ 2

Mama mi-a povestit în nenumărate rînduri că tata a fost un bărbat curajos. Sînt un om lucid, de aceea accept ideea că pînă și bărbații cei mai curajoși pot trăi o clipă de lașitate, unică, dar fatală. Oricare ar fi adevărul, am vrut și vreau să știu cum a murit tatăl meu, cum a ajuns să fie dat «dispărut fără urmă». Oare în anii războiului toți dispăruții fără urmă n-au avut parte de un mormînt? Nu vă ascund că, chinuit de atîtea întrebări, am întreprins, fără știrea mamei, unele investigații, dar care n-au fost încununate de succes.

Sînt convins că ați sesizat rostul scrisorii și ce anume m-a împins să vă scriu. Am citit cărțile dv. și cele de aventuri, și cele pe teme militare. Ca să fiu sincer pînă la capăt, aș avea, pe marginea lor, multe observații de formulat — pozitive și mai puțin pozitive. N-aș putea acum să vă explic cum și de ce am ajuns să vă consider drept omul care m-ați putea ajuta să dezleg enigma dispariției tatălui meu, să mă eliberez de povara acestei obsesii. Mai presus însă de orice, aș vrea să-i redau mamei, la bătrînețe, liniștea binemeritată.

Nu, n-aș vrea să înțelegeți că mă adresez dv. ca unui detectiv, ci ca unui scriitor pe care îl știu că se pasionează după întîmplările învăluite în mister ale ultimului război mondial. Aș fi nespus de fericit să aflu că scrisoarea mea a izbutit să vă convingă.

Iată acum cîteva date despre tatăl meu: Puiu Tudoran, fiul lui Gheorghe și al Ioanei, născut în Ploiești, la 3 august 1919. A făcut parte din rîndurile Corpului 3 aerian cu gradul de locotenent. A fost dat dispărut fără urmă la 25 septembrie 1944, în luptele din Transilvania, iar înștiințarea primită din partea unității este datată 10 octombrie 1944. (Anexez o copie).

Vă mulțumesc pentru că ați avut bunăvoința să-mi ascultați păsul, iar dacă scrisoarea mea a găsit în sufletul dv. un cît de mic ecou, vă rog să-mi răspundeți.

Cu o deosebită stimă
Sorin Tudoran

Vă spun drept, scrisoarea lui Tudoran m-a tulburat și nu atît prin apelul ce mi-l adresa, cît prin cu totul altceva: era pentru întîia oară cînd întîlneam un ins care dorea cu ardoare să afle deznodămîntul părintelui său, chiar dacă acest deznodămînt i-ar fi întunecat imaginea ce și-o făurise de-a lungul anilor despre dînsul. Zic «m-a tulburat», ceea ce nu înseamnă că m-a și convins să-mi abandonez lucrul pentru a mă apuca imediat de niște investigații de-a dreptul polițienești. Ba o vreme, am fost și amărît. «Iată, mi-am zis, scriu literatură polițistă, iar cititorii cred totuși despre mine că, în timpul liber, sînt și detectiv particular». În consecință, i-am trimis lui Sorin Tudoran un răspuns amabil, îmbărbătîndu-l și mulțumindu-i pentru încrederea ce mi-o arătase; fără însă a mă obliga într-un fel sau altul față de propunerea făcută. După cîteva zile, am primit din partea lui o nouă epistolă; la rîndu-i îmi mulțumea pentru că nu-i ignorasem suferința, ca în încheiere, să-mi declare textual: «Sînt convins că într-o bună zi veți găsi timpul necesar pentru a vă ocupa de enigma dispariției fără urmă a pilotului de vînătoare Puiu Tudoran».

DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ 3

M-a cam iritat siguranța tînărului medic. Am pus scrisoarea de o parte și mi-am văzut mai departe de manuscrisul meu. S-a petrecut însă cu mine un fenomen destul de ciudat. M-am pomenit, nici eu nu știu cum, gîndindu-mă din ce în ce mai intens la destinul aviatorului Puiu Tudoran. Tot mai des mă trezeam întrebîndu-mă: «Chiar să fie vorba de o enigmă?» Și tot eu îmi răspundeam: «Ce-i aia dispărut fără urmă!? În timpul războiului, pe front, formula era curentă. Cîți ostași n-au avut parte de un asemenea deznodămînt?! Ce altceva erau gropile comune dacă nu o explicație la formula «dispărut fără urmă». Călca bietul ostaș pe o mină și se alegea praf și pulbere din dînsul... Ce să i se comunice familiei? De ce în cazul aviatorului Puiu Tudoran formula trebuia să însemne mai mult decît în cazul altor soldați și ofițeri»? Fără îndoială, că prin zbaterile mele lăuntrice urmăream să-mi potolesc curiozitatea aprinsă pe neașteptate de către scrisorile lui Sorin Tudoran. Pe măsură însă ce încercam să scap de obsesia scrisorilor sale servindu-mi tot felul de argumente luate din arsenalul experienței mele de război, constatam că eforturile erau zadarnice, că peste puțin timp aveam să cedez curiozității, tainicilor presiuni exercitate de formula «dat dispărut fără urmă». Devenisem nervos, lucrul la carte mă nemulțumea. Obsesia mă prinsese bine de tot în ghearele sale și, în ciuda zbaterilor mele, nu izbuteam în nici un chip să mă smulg din strînsoarea ei.

În cele din urmă, s-a întîmplat ceea ce doctorul Tudoran prevăzuse. M-am dat bătut și m-am grăbit să-i comunic hotărîrea luată cerîndu-i să-mi trimită urgent o fotografie a tatălui său, precum și tot ce deținea și ar fi putut să-mi fie de folos. Mă simțeam într-adevăr ca un detectiv pus pe fapte mari.

DIN NOU LA...
SALONUL AUTOMOBILISTIC „CUTEZĂTORII"

Prezintă

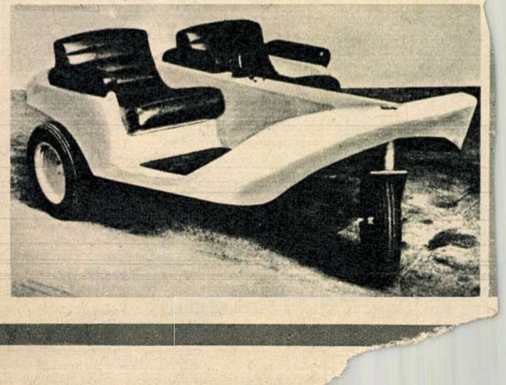

E totuși un automobil, și încă foarte modern! Desigur, ochii noștri sînt obișnuiți cu caroserii stupefiante, cu tablouri de bord pe care indicatoarele arată viteze uriase. Dar ce ne facem cu accidentele, cu poluarea atmosferei, cu aglomerația crescîndă de pe arterele marilor orașe? Specialiștii au spus de mult: singura soluție e o mașină cu gabarit redus la minimum, înzestrată cu un motor care nu produce gaze (motorul electric, de pildă) cu o manevrabilitate ușoară. Ceea ce vă pre- tăm astăzi este mașina creată de frații **Jarret** nța) care, după cum probabil știți, a figurat succes la Salonul automobilistic de la Paris. or electric, comenzi electronice, o viteză de m pe oră. Alte date: 1,70 m lungime, 1,15 m ne, 117 kg greutate. Toate comenzile se dau mica manșă plasată între fotolii. Ea acționează sistem electronic de ghidare. Vrei să mergi ainte sau înapoi, la dreapta sau la stînga? Ajunge împingi manșa în direcția dorită. Asta e tot. ate s-o conducă chiar și un copil. În fine, încă avantaj remarcabil; dacă va fi produsă în serie, costa foarte puțin.

POȘTA REDACȚIEI

Foarte mulți dintre colaboratorii rubricii «Poșta redacției» aleargă adesea, spre noi, ca spre niște prieteni apropiați cu fel de fel de întrebări, cu fel de fel de probleme. Ne-am obișnuit să găsim aproape în fiecare scrisoare graba, nerăbdarea pentru a afla ceva interesant, pentru a face ceva extraordinar. Mulți ne scriu: «...vreau să devin marinar, răspunde-mi cît mai repede *ce școală să urmez?»; «...spune-mi* cît mai iute *cum să-mi aranjez expoziția de pictură?»; «Scrie-mi* urgent, *mașina pe care am construit-o poate concura...» Și așa, exemplele s-ar putea înșirui cu zecile. Observați? Problemele care-i preocupă* sînt *mereu altele, ceva însă, îi aseamănă: dorința de a cunoaște, de a izbuti. Acestui ritm deosebit, îi ieșim întotdeauna, în întîmpinare, cu bucurie.*

Azi, de pildă, ne grăbim și noi să îi acordăm spațiu lui Mihai Isacov din Con*stanța care ne scrie: «Vă rog f.f.f. mult să-mi publicati degrabă o caricatură. Se cam glumește pe seama mea. Vreau să*

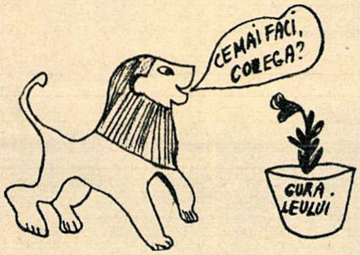
CE MAI FACI, COLEGA?
GURA. LEULUI

dovedesc că desenele mele nu sînt o glumă, doar lucrez caricaturi de ani de zile». Argumentul ultim, Mihai este în clasa a VI-a, dar mai ales calitatea lucrărilor ne-au convins și — reproducem o caricatură.

O muncă serioasă merită să fie răsplătită.

C.M. din Iacobeni *scrie exprimîndu-și, de asemenea,o dorință: «Vreau să ajung,* în aceastǎ vacanță, *solistă de muzică ușoară. Ce să fac?» Vedeți, tot o dorință, dar cît de repede se vrea înfăptuită?!!*

Dragă C.M., crezi că este atît de simplu să devii solistă de muzică ușoară? Te-ai gîndit vreodată cîtă muncă,cît studiu cere cultivarea unei voci? Nu este totul să ai o voce frumoasă. Trebuie să înveți să exprimi sentimente, emoții, să dăruiești căldură cîntecului cu această voce. Sînt lucruri care nu se pot dobîndi într-o vacanță, ci în ani de școală, de studii. Vezi, nu este chiar atît de ușor cum ți-ai închipuit. Am dori să te cunoaștem mai bine. Scrie-ne în ce clasă ești, cîți ani ai? În privința corespondenței cu alți colecționari de fotografii ale cîntăreților de muzică ușoară — îți oferim...

CĂSUȚA CU ADRESE

VALERIA PÎRCĂLABU, Piața 1 Mai nr. 10 A, Caracal, jud. Olt — foto cîntăreți de muzică ușoară.

DOINA MARIANA MUSTAȚĂ, Str. Decebal nr. 22, Bloc B-4, Scara A, etaj II, ap. 9, Iași — ilustrate, călătorii.

VIOREL TOTH, Str. 1 Decembrie nr. 10, ap. 10, Bistrița, jud. Bistrița-Năsăud — filatelie.

DOINA LUNCAN, sat Fundeni, com. Secuieni, jud. Bacău — foto actori, cîntăreți muzică ușoară.

ANAHIDA MELEMETGIAN, Str. M. Eminescu nr. 163 B, Sector 2, București — corespondență, filatelie.

MARIANA RADU, Str. 11 Iunie, Bl. 13, et. 3, ap. 33, Sibiu — ilustrate.

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

MANUSCRISUL PIERDUT

Scenariu:
Al. BOGDAN
Desene:
P. MANU

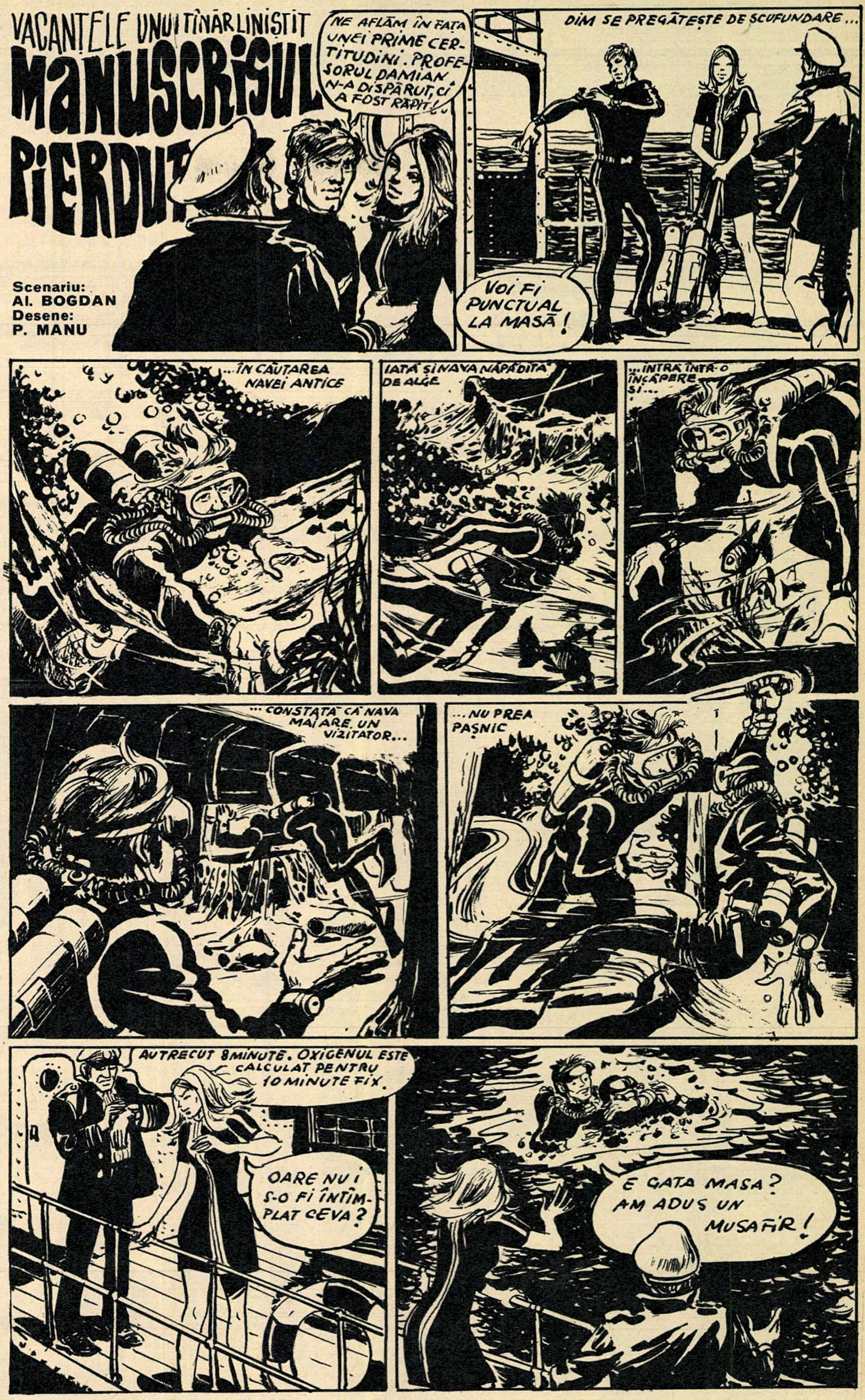
NE AFLĂM ÎN FAȚA UNEI PRIME CERTITUDINI. PROFESORUL DAMIAN N-A DISPĂRUT, CI A FOST RĂPIT!
VOI FI PUNCTUAL LA MASĂ!
DIM SE PREGĂTEȘTE DE SCUFUNDARE...
...ÎN CĂUTAREA NAVEI ANTICE
IATĂ ȘI NAVA NĂPĂDITĂ DE ALGE
...INTRĂ ÎNTR-O ÎNCĂPERE ȘI...
...CONSTATĂ CĂ NAVA MAI ARE UN VIZITATOR...
...NU PREA PAȘNIC
AU TRECUT 8 MINUTE. OXIGENUL ESTE CALCULAT PENTRU 10 MINUTE FIX.
OARE NU I S-O FI ÎNTÎMPLAT CEVA?
E GATA MASA? AM ADUS UN MUSAFIR!

„Marele drum al INCAȘILOR"

Scenariu: DARIE NOVĂCEANU
Desene: MIHAI SÎNZIANU

Rezumat introductiv: În America de Sud, pe unde se află azi țările Peru, Ecuador și Bolivia, cuprinzînd totodată părți din Columbia, Chile și Argentina, se întindea, altădată, Marele imperiu incas. Meșteri neîntrecuți în prelucrarea aurului și argintului, incașii știau să călească arama, printr-un procedeu metalurgic rămas necunoscut lumii noastre, erau și au rămas cei mai mari țesători din istoria lumii. Întocmai vecinilor din nord, aztecii, au lăsat monumente impresionante, iar mai presus de orice drumurile de piatră însumînd peste 2 000 de leghe. Ei au fost înfrînți de către conchistadorii spanioli conduși de Francisc Pizarro, om de neabătut curaj, viclean și crud, analfabet și lacom, care, în tinerețe, păzise porcii la Caceres, în Spania. După primele două incursiuni făcute în această parte de lume necunoscută, la începutul lunii noiembrie, 1532, Pizarro ancora la Tumbes. Povestirea noastră începe din această clipă și, cu rare abateri, va respecta firul întîmplărilor adevărate.

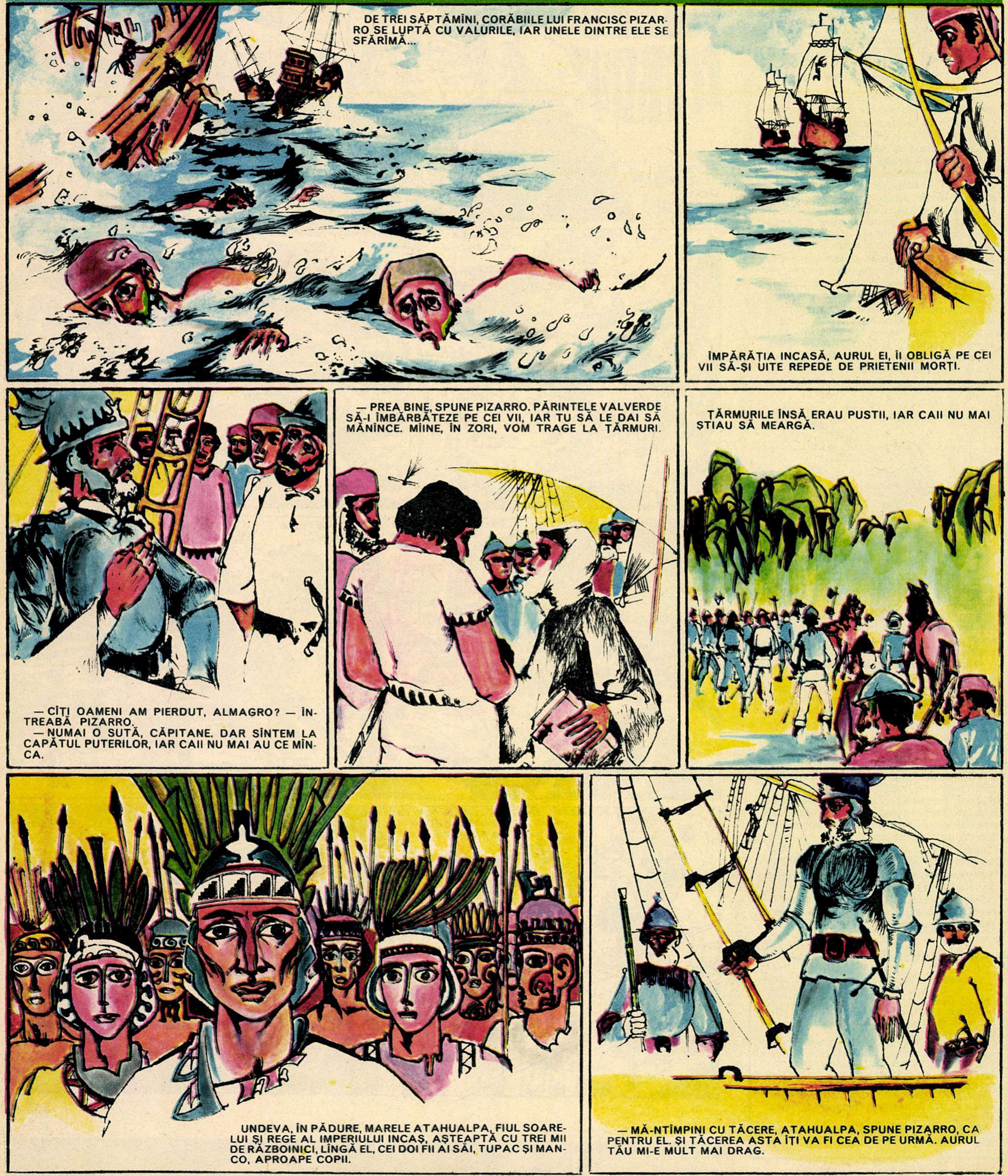
DE TREI SĂPTĂMÎNI, CORĂBIILE LUI FRANCISC PIZARRO SE LUPTĂ CU VALURILE, IAR UNELE DINTRE ELE SE SFĂRÎMĂ...
ÎMPĂRĂȚIA INCASĂ, AURUL EI, ÎI OBLIGĂ PE CEI VII SĂ-ȘI UITE REPEDE DE PRIETENII MORȚI.
— CÎȚI OAMENI AM PIERDUT, ALMAGRO? — ÎNTREABĂ PIZARRO.
— NUMAI O SUTĂ, CĂPITANE. DAR SÎNTEM LA CAPĂTUL PUTERILOR, IAR CAII NU MAI AU CE MÎNCA.
— PREA BINE, SPUNE PIZARRO. PĂRINTELE VALVERDE SĂ-I ÎMBĂRBĂTEZE PE CEI VII, IAR TU SĂ LE DAI SĂ MĂNÎNCE. MÎINE, ÎN ZORI, VOM TRAGE LA ȚĂRMURI.
ȚĂRMURILE ÎNSĂ ERAU PUSTII, IAR CAII NU MAI ȘTIAU SĂ MEARGĂ.
UNDEVA, ÎN PĂDURE, MARELE ATAHUALPA, FIUL SOARELUI ȘI REGE AL IMPERIULUI INCAȘ, AȘTEAPTĂ CU TREI MII DE RĂZBOINICI, LÎNGĂ EL, CEI DOI FII AI SĂI, TUPAC ȘI MANCO, APROAPE COPII.
— MĂ-NTÎMPINI CU TĂCERE, ATAHUALPA, SPUNE PIZARRO, CA PENTRU EL. ȘI TĂCEREA ASTA ÎȚI VA FI CEA DE PE URMĂ. AURUL TĂU MI-E MULT MAI DRAG.

(VA URMA)

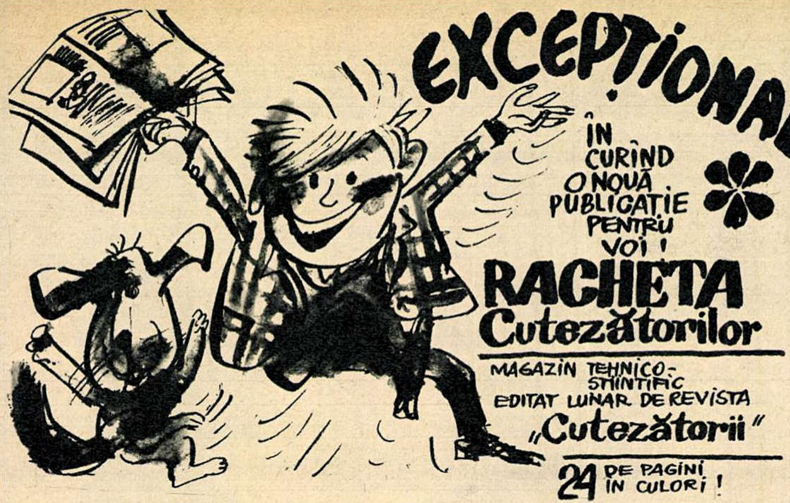
EXCEPȚIONAL!
ÎN CURÎND O NOUĂ PUBLICAȚIE PENTRU VOI!
RACHETA Cutezătorilor
MAGAZIN TEHNICO-ȘTIINȚIFIC EDITAT LUNAR DE REVISTA „Cutezătorii"
24 DE PAGINI ÎN CULORI!

DESEN DUPĂ NATURĂ LA ZOO

UN OASPETE NEOBIȘNUIT

Echipajul unui remorcher care circulă în zona insulei Sahalin și-a făcut un bun prieten: un urs de mare. El vine adesea în vizită, apărînd direct din valuri și recunoscînd fără greș nava printre zeci de alte vase. Mănîncă ceea ce i se dă și se trîntește puțin pe capota călduță a motorului. După vizita la prietenii lui marinari el se întoarce la colonia sa de pe insula Tiulenii.

Atenţiune!

Pentru toţi cititorii:

Vă reamintim că mai sînt trei zile pînă la închiderea marelui nostru concurs:

«EU ÎN ANUL 2 000»

Regulamentul a apărut în numărul 27 al revistei.

Cei care nu vor expedia la timp lucrările lor — proză, poezie, desen — nu vor putea intra în concurs. Deci, grăbiți-vă!

Nu uitați: 10 august, ultima zi în care mai puteți trimite lucrările voastre. Numeroase premii vă așteaptă!

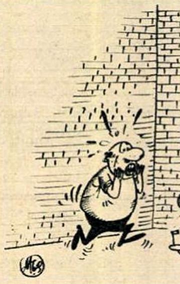

A. ANDRONIC

Bicicleta asta nu face două parale... N-am putut să execut niciodată numărul acela cu... „zidul curajului"

În curînd,
START în concursul
EX-TERRA '69
organizat de
Televiziunea Română,
care se va ține
la Mamaia
între 13—17 august a.c.
Pentru informații
suplimentare
telefonați la 13.46.10,
interior 196,
redacția Copii și tineret.

FĂRĂ CUVINTE

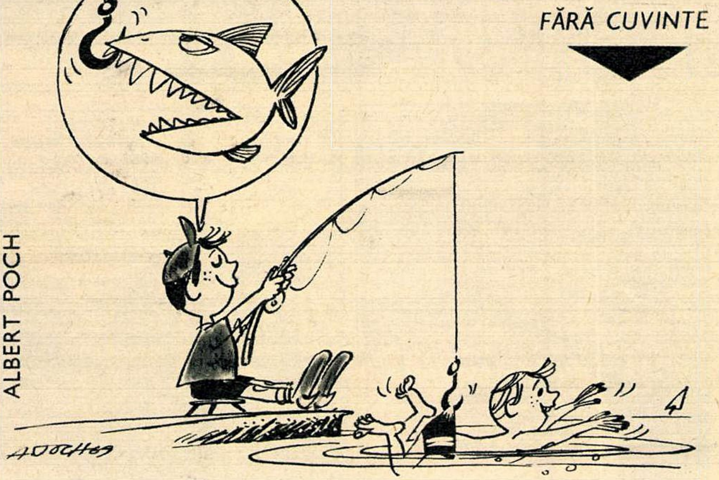

ALBERT POCH

17

CLUBUL LOGICIENILOR

Profesorul universitar **EDMOND NICOLAU**, vă oferă spre rezolvare o nouă problemă de logică din cadrul concursului cu premii «Clubul logicienilor». Așteptăm răspunsurile voastre rugîndu-vă să specificați pe plic **pentru Clubul logicienilor (17).**

Deoarece Leni nu era numai o școlăriță fruntașă, ci și o fată care promitea să devină o gospodină desăvîrșită, Adrian i-a propus o problemă, asigurînd-o că e creată special pentru ea.

— Mama are o mică tigaie în care poate prăji deodată numai două chiftele. Știind că prăjitul fiecărei chiftele durează cinci minute pe fiecare parte — deci în total 10 minute — în cît timp va putea ea prăji trei chiftele?

— Dar e simplu!

— Nu te pripi! Deci: care este timpul cel mai scurt în care prăjește toate cele trei chiftele?

FĂRĂ CUVINTE

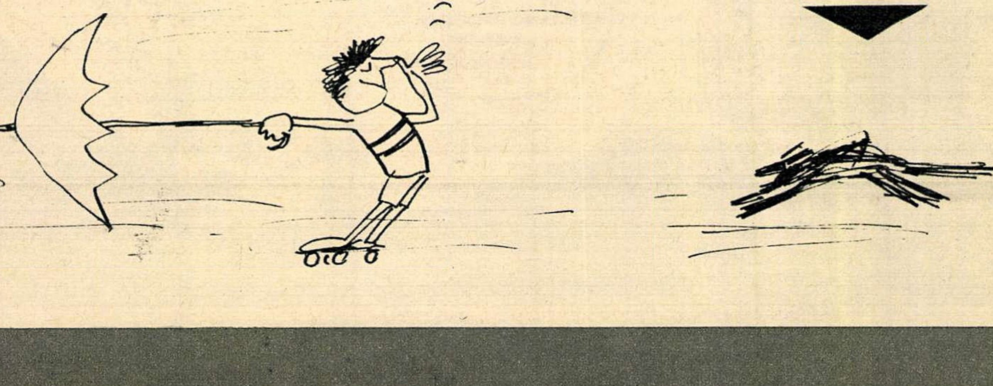

DĂNUȚ VASILE DUMITRESCU

Dăm mai jos răspunsul la problema de logică nr. 15, publicată la Clubul logicienilor din nr. 27 a.c.

R. Trec mai întîi cei doi copii, iar unul se întoarce cu barca. Trece apoi unul din cei doi bărbați, care rămîne pe mal, barca fiind adusă de celălalt copil. Trec din nou cei doi copii etc. În total — 11 traversări simple.

Iată și cîștigătorii acestui Club:

Iliescu Andra, Sector 4, str. Reconstrucției 10, Bloc 29, Scara 7, Etaj 3, ap. 280, Școala generală nr. 86, București; Nicolae Riscu, Bloc 45, ap. 14, etaj III, Năvodari, Jud. Constanța, Sorin Bolcanu, cl. a V-a A, Ilia, Jud. Hunedoara; Gică Ilieși, cl. a VII-a B, com. Moldovița (Școala generală Moldovița), Sat Rașca, Jud. Suceava; Mircea Triznei, str. Cîmpeni nr. 3, et. I, ap. 1, Cluj, Jud. Dej.

3

ȘOIMII CARPAȚILOR

Scenariu: PETRE GHELMEZ • Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: MOTOCICLISTUL HITLERIST, TRIMIS IN URMĂRIREA LUI CODRUȚ, A FOST ATACAT DE ȘOIMII URSULUI PITIC. CODRUT ALUNECĂ ÎN PRĂPASTIE ȘI-ȘI PIERDE CUNOȘTINȚA.

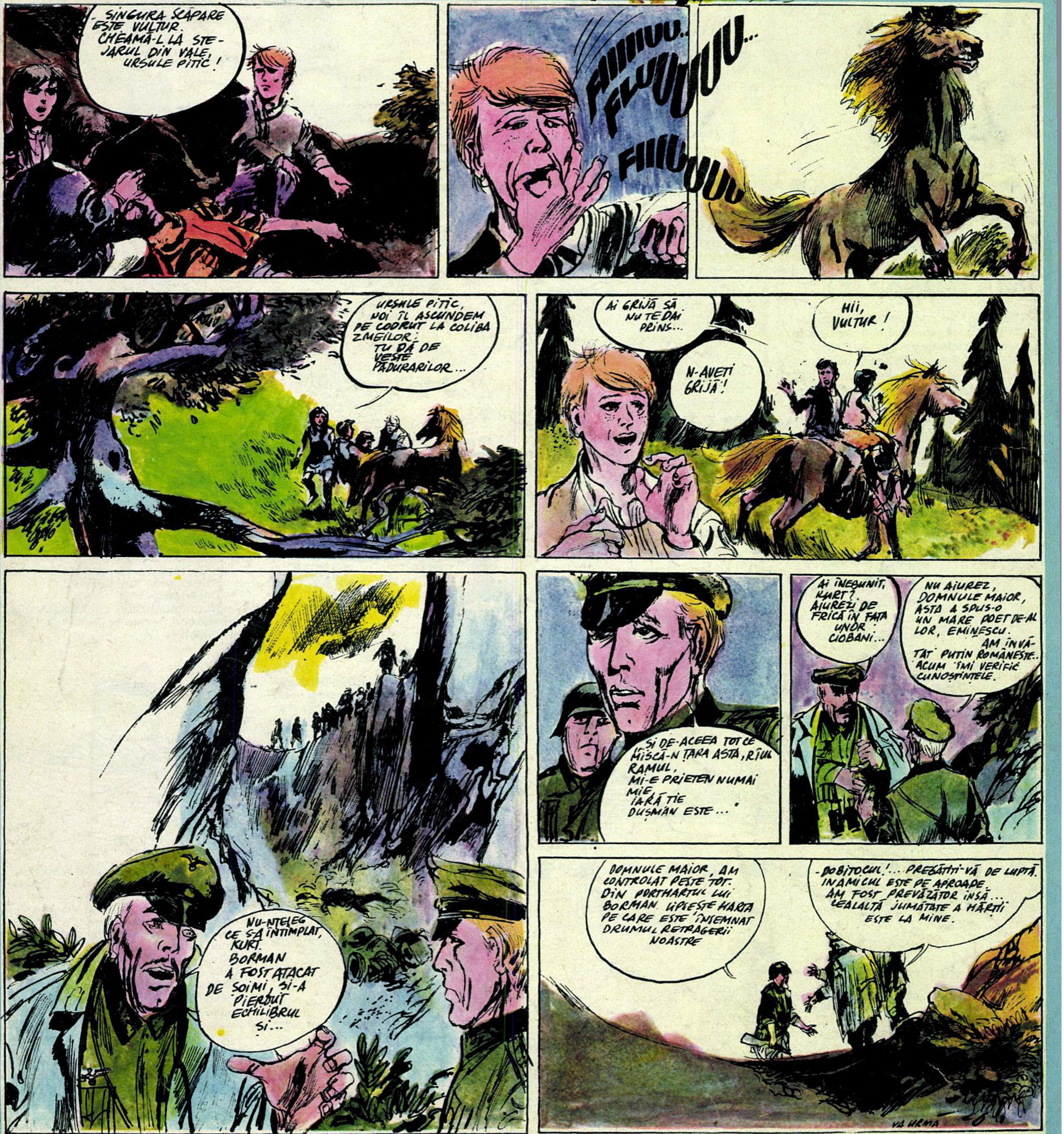
- SINGURA SCĂPARE ESTE VULTUR. CHEAMĂ-L LA STEJARUL DIN VALE, URSULE PITIC!
FIIIIIUU... FLUUUUUU... FIIIUUUUU
URSULE PITIC, NOI ÎL ASCUNDEM PE CODRUȚ LA COLIBA ZMEILOR. TU DĂ DE VESTE PĂDURARILOR...
AI GRIJĂ SĂ NU TE DAI PRINS...
N-AVEȚI GRIJĂ!
HII, VULTUR!
NU-NȚELEG CE S-A ÎNTIMPLAT, KURT. BORMAN A FOST ATACAT DE ȘOIMI, ȘI-A PIERDUT ECHILIBRUL ȘI...
ȘI DE-ACEEA TOT CE MIȘCĂ-N ȚARA ASTA, RÎUL RAMUL, MI-E PRIETEN NUMAI MIE, IARĂ ȚIE DUȘMAN ESTE...
AI ÎNEBUNIT, KURT?. AIUREZI DE FRICĂ ÎN FAȚA UNOR CIOBANI...
NU AIUREZ, DOMNULE MAIOR, ASTA A SPUS-O UN MARE POET DE-AL LOR, EMINESCU. AM ÎNVĂȚAT PUȚIN ROMÂNEȘTE.. ACUM ÎMI VERIFIC CUNOȘTINȚELE.
DOMNULE MAIOR, AM CONTROLAT PESTE TOT. DIN PORTHARTUL LUI BORMAN LIPSEȘTE HARTA PE CARE ESTE ÎNSEMNAT DRUMUL RETRAGERII NOASTRE
-DOBITOCUL!... PREGĂTIȚI-VĂ DE LUPTĂ. INAMICUL ESTE PE APROAPE. AM FOST PREVĂZĂTOR ÎNSĂ... CEALALTĂ JUMĂTATE A HĂRȚII ESTE LA MINE.
VA URMA

Cutezătorii

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr.1 telefon 176010 Administrația: Editura Scînteia, București, Piața Scînteii nr.1 telefon 176010 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor de număr: Al. Dinu IFRIM Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Arcadie DANELIUC.

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă 41033